

2024/1385

2024.5.24.

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS (EU) 2024/1385 IRÁNYELVE

(2024. május 14.)

a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak elleni küzdelemről

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre és különösen annak 82. cikke (2) bekezdésére, valamint 83. cikkének (1) bekezdésére,

tekintettel az Európai Bizottság javaslatára,

a jogalkotási aktus tervezete nemzeti parlamenteknek való megküldését követően,

tekintettel az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére ⁽¹⁾,

rendes jogalkotási eljárás keretében ⁽²⁾,

mivel:

- (1) Ezen irányelv célja, hogy átfogó keretet biztosítson a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak elleni hatékony küzdelemhez és azok megelőzéséhez az egész Unióban. Ennek érdekében megerősít és bevezet intézkedéseket a következő területek tekintetében: a vonatkozó bűncselekményi tényállások és büntetések meghatározása, az áldozatok védelme és az igazságszolgáltatáshoz való jog, az áldozatok támogatása, megerősített adatgyűjtés, megelőzés, koordináció és együttműködés.
- (2) A nők és férfiak közötti egyenlőség és a megkülönböztetésmentesség az Unió alapvető értékei, valamint az Európai Unióról szóló szerződés (EUSZ) 2. cikkében, illetve az Európai Unió Alapjogi Chartájának (a továbbiakban: a Charta) 21. és 23. cikkében rögzített alapvető jogok. A nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak veszélyezteti ezeket az értékeket és jogokat, és alássa a nők és lányok egyenlőséghez való jogát az élet minden területén, valamint akadályozza társadalmi és szakmai részvételüket.
- (3) A nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak sérti a Chartában és a gyermek jogairól szóló ENSZ-egyezményben foglalt olyan alapvető jogokat, mint az emberi méltósághoz való jog, a személy életéhez és sérthetetlenségéhez való jog, az embertelen vagy megalázó bánásmód vagy büntetés tilalma, a magán- és családi élet tiszteletben tartásához való jog, a szabadsághoz és biztonsághoz való jog, a személyes adatok védelméhez való jog, a – többek között nemi alapon történő – megkülönböztetéstől való mentesség joga, valamint a gyermekek jogai.
- (4) Ez az irányelv támogatja a tagállamok által a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak elleni küzdelem és azok megelőzése érdekében tett nemzetközi kötelezettségvállalásokat, különösen a nőkkel szemben alkalmazott hátrányos megkülönböztetések minden formájának kiküszöböléséről szóló ENSZ-egyezményt, a fogyatékkal élő személyek jogairól szóló ENSZ-egyezményt, valamint adott esetben az Európa Tanácsnak a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak elleni küzdelemről és azok megelőzéséről szóló egyezményét, valamint a Nemzetközi Munkaiügyi Szervezetnek a munka világában tapasztalható erőszak és zaklatás felszámolásáról szóló, 2019. június 21-én Genfben aláírt egyezményét.
- (5) A nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak bűncselekményeihez kapcsolódó sajátosságokra tekintettel átfogó szabályokat kell megállapítani, amelyek célzottan kezelik a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak továbbra is fennálló problémáját, és kielégítik az ilyen erőszak áldozatainak sajátos szükségleteit. A meglévő uniós és nemzeti szintű rendelkezések elégtelennek bizonyultak a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak elleni hatékony küzdelemhez és azok megelőzéséhez. Különösen, bár az áldozatok – akik ezen irányelv alkalmazásában

⁽¹⁾ HL C 443., 2022.11.22., 93. o.

⁽²⁾ Az Európai Parlament 2024. április 24-i álláspontja (a Hivatalos Lapban még nem tették közzé) és a Tanács 2024. május 7-i határozata.

a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak áldozatait jelentik – számára bizonyos biztosítékokat nyújt az ilyen erőszak konkrét formáira összpontosító 2011/36/EU⁽³⁾ és 2011/93/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv⁽⁴⁾, és a bűncselekmények áldozataira vonatkozó általános keretet meghatározó 2012/29/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv⁽⁵⁾, ezek mégsem kezelik az áldozatok sajátos szükségleteit.

- (6) A nőkkel szembeni erőszakot és a kapcsolati erőszakot súlyosbíthatja, ha a nem és bármely más, a megkülönböztetés alapját képező, a Charta 21. cikkében említett tulajdonság vagy tulajdonságok – nevezetesen faj, bőrszín, etnikai vagy társadalmi származás, genetikai tulajdonságok, nyelv, vallás vagy meggyőződés, politikai vagy más vélemény, nemzeti kisebbséghez tartozás, vagyoni helyzet, születés, fogyatékoság, kor vagy szexuális irányultság – kombinációján alapuló megkülönböztetéssel (a továbbiakban: interszekcionális megkülönböztetés) párosul. A tagállamoknak ezért egyedi intézkedések meghozatala révén kellő figyelmet kell fordítaniuk az ilyen interszekcionális megkülönböztetés által érintett áldozatokra. Az interszekcionális megkülönböztetés által érintett személyek fokozottan ki vannak téve a nemi alapú erőszak veszélyének. Következésképpen, a tagállamoknak figyelembe kell venniük ezt a magasabb kockázati szintet az ezen irányelvben előírt intézkedések végrehajtása során, különös tekintettel az áldozatok védelmi szükségleteinek azonosítását célzó egyéni értékelésre, az áldozatoknak nyújtott szakértői támogatásra, valamint az áldozatokkal várhatóan kapcsolatba kerülő szakemberek képzésére és tájékoztatására.
- (7) Az áldozatokat fokozottan fenyegeti a megfélemlítés, a megtorlás, valamint a másodlagos és ismételt viktimizáció veszélye. A tagállamoknak ezért gondoskodniuk kell arról, hogy különös figyelmet kapjanak ezek a veszélyek, valamint az, hogy meg kell védeni az ilyen áldozatok méltóságát és testi épségét. Az elkövetővel való korábbi ismeretség vagy korábbi kapcsolat olyan tényező, amelyet figyelembe kell venni a megtorlás kockázatának értékelésekor.
- (8) Az áldozatok számára lehetővé kell tenni, hogy a büntetőeljárást megelőzően, annak folyamán és azt követően megfelelő ideig, szükségleteiknek megfelelően és az ezen irányelvben meghatározott feltételek mellett élhessenek jogaikkal
- (9) Ennek az irányelvnek az áldozatok jogaira vonatkozó rendelkezéseit a nőkkel szembeni erőszaknak vagy a kapcsolati erőszaknak minősülő, az uniós vagy a nemzeti jog alapján büntetendő cselekmények összes áldozatára alkalmazni kell. E büntetendő cselekmények magukban foglalják az ezen irányelvben meghatározott bűncselekményeket, nevezetesen a női nemi szervek megcsonkítását, a kényszerházasságot, az intim vagy manipulált anyagok beleegyezés nélküli megosztását, az internetes fenyegető zaklatást, az internetes zaklatást, az intim képek kényszerű internetes küldését (cyber flashing) és az erőszakra vagy gyűlöletre való internetes uszítást, valamint azokat a bűncselekményeket, amelyek más uniós jogi aktusok, különösen a 2011/36/EU és a 2011/93/EU irányelv hatálya alá tartoznak. Végül, a nemzeti jog szerinti egyes bűncselekmények a nőkkel szembeni erőszak fogalommeghatározása alá tartoznak. Ide tartoznak az olyan bűncselekmények, mint a nőgyilkosság, a szexuális kényszerítés, a szexuális zaklatás, a szexuális bántalmazás, a zaklatás, a korai házasság, a kényszerabortusz, a kényszersterilizáció és az online erőszak különböző formái, például az online szexuális zaklatás és az internetes megfélemlítés. A kapcsolati erőszak az erőszak olyan formája, amely a nemzeti jog alapján külön bűncselekménynek minősülhet, vagy amely a családon vagy a háztartáson belül, illetve a volt vagy jelenlegi házastársak vagy partnerek között elkövetett bűncselekmények tárgyát képezheti, függetlenül attól, hogy közös háztartásban élnek-e vagy sem. Annak, hogy a nemzeti büntetőjog értelmében mi minősül a nőkkel szembeni erőszaknak, az egyes tagállamok szélesebb körű értelmezést biztosíthatnak. Meg kell jegyezni, hogy ez az irányelv nem foglalja közre a nőkkel szembeni erőszaknak minősülő bűncselekmények teljes spektrumával.
- (10) A nőkkel szembeni erőszak a nőkkel szembeni strukturális megkülönböztetés tartós megnyilvánulása, amely a nők és férfiak közötti történelmi egyenlőtlenségekből ered. A nemi alapú erőszak olyan formája, amely elsődlegesen nőket és lányokat érint, és férfiak követik el. Azokban a társadalmilag kialakult szerepekben, viselkedésmintákban, tevékenységekben és attribútumokban gyökerezik, amelyeket egy adott társadalom a nők és férfiak kapcsán megfelelőnek ítél. Következésképpen ezen irányelv végrehajtása során figyelembe kell venni a nemek közötti egyenlőség szempontját.
- (11) A kapcsolati erőszak súlyos társadalmi probléma, amely gyakran rejtve marad. Súlyos pszichológiai és fizikai traumához vezethet, amely súlyos következményekkel jár az áldozat személyes és szakmai életére nézve, mivel az elkövető jellemzően az áldozat előtt ismert személy, akiben az áldozat meg szeretne bízni. Az ilyen erőszak különböző formákat ölthet, ideértve a fizikai, szexuális, pszichológiai és gazdasági formákat is, és többféle

⁽³⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2011/36/EU irányelve (2011. április 5.) az emberkereskedelem megelőzéséről, és az ellene folytatott küzdelemről, az áldozatok védelméről, valamint a 2002/629/IB tanácsi kerethatározat felváltásáról (HL L 101., 2011.4.15., 1. o.).

⁽⁴⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2011/93/EU irányelve (2011. december 13.) a gyermekek szexuális bántalmazása, szexuális kizsákmányolása és a gyermekpornográfia elleni küzdelemről, valamint a 2004/68/IB tanácsi kerethatározat felváltásáról (HL L 335., 2011.12.17., 1. o.).

⁽⁵⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2012/29/EU irányelve (2012. október 25.) a bűncselekmények áldozatainak jogaira, támogatására és védelmére vonatkozó minimumszabályok megállapításáról és a 2001/220/IB tanácsi kerethatározat felváltásáról (HL L 315., 2012.11.14., 57. o.).

kapcsolattípuson belül is előfordulhat. A kapcsolati erőszak gyakran kényszerellenőrzést foglal magában, és attól függetlenül bekövetkezhet, hogy az elkövető az áldozattal közös háztartásban él-e vagy élt-e.

- (12) Az ezen irányelv szerinti intézkedéseket úgy alakították ki, hogy azok kielégítsék a nők és lányok sajátos szükségleteit, mivel őket – amint azt adatok és tanulmányok is megerősítik – aránytalanul sújtják az ezen irányelv hatálya alá tartozó erőszakformák, nevezetesen a nőekkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak. Ugyanakkor más személyek is az erőszak e formáinak áldozatává válnak, következésképpen nekik is részesülniük kell az ezen irányelvben az áldozatokra vonatkozóan meghatározott ugyanazon intézkedések előnyeiből. Ezért az „áldozat” kifejezésnek nemtől függetlenül minden személyre vonatkoznia kell, és amennyiben ez az irányelv másként nem rendelkezik, minden áldozatnak részesülnie kell az áldozatok védelméhez, az igazságszolgáltatáshoz, az áldozatok támogatásához és a megelőző intézkedésekhez fűződő jogokban.
- (13) Kiszolgáltatottságuk miatt a gyermekek számára a kapcsolati erőszak tanúként való megélése lesújtó lehet. A családon vagy a háztartáson belüli kapcsolati erőszakot tanúként megélt gyermekek jellemzően közvetlen lelki és érzelmi sérülést szenvednek, ami kihat fejlődésükre, és mind rövid, mind hosszú távon fokozott a kockázata annak, hogy fizikai és mentális betegségben szenvednek. Annak elismerése, hogy a kapcsolati erőszakot közvetlenül tanúként megélt és sérelmet elszenvedő gyermekek maguk is áldozatok, fontos lépés a kapcsolati erőszak miatt szenvedő gyermekek védelmében.
- (14) Ezen irányelv alkalmazásában „illetékes hatóságok” alatt a nemzeti jog alapján az ezen irányelvben előírt valamely feladat ellátására illetékesként kijelölt hatóságot vagy hatóságokat kell érteni. Minden tagállamnak meg kell határoznia, hogy mely hatóságok illetékesek az említett feladatok mindegyikének ellátására.
- (15) Az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 288. cikke alapján az irányelv az elérendő célokat illetően minden címzett tagállamra kötelező, azonban a forma és az eszközök megválasztását a nemzeti hatóságokra hagyja. Tekintettel azonban a női nemi szervek megcsonkítása bűncselekményének sajátos jellegére, valamint arra, hogy biztosítani kell az ennek következtében különös károsodást elszenvedett áldozatok védelmét, ezzel a bűncselekménnyel a tagállamok büntetőjogában kifejezetten foglalkozni kell. A női nemi szervek megcsonkítása bántalmazó és kizsákmányoló gyakorlat, amely nők vagy lányok nemi szerveire vonatkozik, és amelynek célja a nők és lányok feletti dominancia megőrzése és megerősítése, valamint a nők és lányok szexualitásának társadalmi ellenőrzése. Egyes esetekben gyermekházasság vagy kényszerházasság keretében, vagy kapcsolati erőszakkal összefüggésben hajtják végre. A női nemi szervek megcsonkítása hagyományos gyakorlatként fordulhat elő, amelyet egyes közösségek női tagjain végeznek el. A fogalomnak ki kell terjednie a nem orvosi okokból végzett csonkítási gyakorlatokra, amelyek helyrehozhatatlan és egész életen át tartó károsodást okoznak az áldozatoknak. A női nemi szervek megcsonkítása pszichológiai és szociális károsodást okoz, ami súlyosan érinti az áldozat életminőségét. A „kimetszés” kifejezésnek a klitorisz és a nagy szeméremajkak részleges vagy teljes eltávolítására kell vonatkoznia. Az „infibuláció” kifejezésnek a nagy szeméremajkak oly módon történő lezárására kell vonatkoznia, hogy a hüvelynyílás szűkítése érdekében részlegesen összevarrják a nagy szeméremajkakat. A „bármely más csonkítás végrehajtása” kifejezésnek a női nemi szervek minden egyéb fizikai módosítására kell vonatkoznia.
- (16) A kényszerházasság az erőszak olyan formája, amely súlyosan sérti az alapvető jogokat, különösen a nők és lányok testi épséghez, szabadsághoz, autonómiához, testi és mentális egészséghez, szexuális és reprodukciós egészséghez, oktatáshoz és magánélethez való jogát. A szegénység, a munkanélküliség, a szokások és a konfliktusok mind olyan tényezők, amelyek kedveznek a kényszerházasság előfordulásának. A fizikai és szexuális erőszakot, valamint az erőszakkal való fenyegetést gyakran alkalmazzák mint kényszerítési formát, amelynek célja, hogy a nőket vagy lányokat házasságkötésre kényszerítsék. A kényszerházassághoz gyakran társulnak a fizikai és a lelki kizsákmányolás és erőszak különböző formái, például a szexuális kizsákmányolás. Ezért a kényszerházasságnak valamennyi tagállamban bűncselekménynek kell minősülnie, és az elkövetőket megfelelő szankciókkal kell sújtani. Ez az irányelv nem érinti a „házasság” nemzeti vagy nemzetközi jog szerinti fogalom meghatározásait. A tagállamoknak meg kell tenniük a szükséges intézkedéseket annak érdekében, hogy olyan elévülési időt írjanak elő, amely lehetővé teszi a kényszerházassággal kapcsolatos nyomozást, büntetőeljárás lefolytatását, tárgyalást és elbírálást. Tekintettel arra, hogy a kényszerházasság áldozatai gyakran kiskorúak, az elévülési időnek a szóban forgó bűncselekmény súlyának megfelelő és azzal arányos ideig kell tartania annak érdekében, hogy azután is hatékonyan meg lehessen megindítani az eljárást, hogy az áldozat betöltötte tizennyolcadik életévét.
- (17) Rendelkezni kell a bűncselekmények és a szankciók harmonizált fogalom meghatározásáról az online erőszak bizonyos olyan formái tekintetében, amelyek esetében az erőszak elválaszthatatlanul kapcsolódik az információs és kommunikációs technológiák (a továbbiakban: az IKT) használatához, és ezeket a technológiákat arra használják, hogy jelentősen felerősítsék a bűncselekmény következtében elszenvedett sérelem súlyát, megváltoztatva ezáltal a bűncselekmény jellemzőit. Az online erőszak különösen a női politikusokat, újságírókat és emberijog-védőket célozza és érinti. Az emberi jogok védelmezői azon egyének, csoportok vagy szervezetek, amelyek egyetemesen

elismert emberi jogokat és alapvető szabadságokat mozdítanak elő és védelmeznek. Az online erőszak azzal a hatással járhat, hogy elhallgattatja a nőket, és akadályozza a férfiakkal egyenrangú társadalmi részvételüket. Az online erőszak aránytalanul sújtja a nőket és lányokat az oktatási környezetben, például az iskolákban és az egyetemeken, ami káros következményekkel jár a továbbtanulásukra és mentális egészségükre nézve, társadalmi kirekesztést, szorongást és önkárosításra való ösztönzést okoz, és szélsőséges esetekben öngyilkossághoz vezethet.

- (18) Az IKT használata azzal a veszéllyel jár, hogy az online erőszak bizonyos formái könnyen, gyorsan és széles körben felerősödnek, ami az áldozat számára egyértelműen azt a kockázatot hordozza magában, hogy súlyos és tartós kárt okoz vagy súlyosbítja azt. Az ilyen amplifikáció lehetőségét, amely az ezen irányelvben meghatározott, az online erőszakkal kapcsolatos számos bűncselekmény elkövetésének előfeltétele, tükröznie kell annak, hogy bizonyos anyagokat IKT használatával a „nyilvánosság számára hozzáférhetővé” tesznek. A „nyilvánosság számára hozzáférhető” és a „nyilvánosan hozzáférhető” fogalmakat úgy kell értelmezni, hogy több személy potenciális elérését jelentik. Ezeket a fogalmakat a releváns körülmények figyelembevételével kell értelmezni és alkalmazni, beleértve az adott anyag hozzáférhetővé tételéhez használt technológiát. Továbbá annak érdekében, hogy az online erőszak legsúlyosabb formáira csak minimumszabályok vonatkozzanak, az ezen irányelvben meghatározott releváns bűncselekményeket azokra a magatartásokra kell korlátozni, amelyek valószínűsíthetően súlyos kárt vagy súlyos lelki sérülést okoznak az áldozatnak, vagy olyan magatartásra, amelyről feltételezhető, hogy miatta az áldozat félti saját vagy eltartottjai biztonságát. Annak vizsgálata során, hogy a magatartás valószínűleg súlyos kárt okoz-e, minden esetben figyelembe kell venni az ügy konkrét körülményeit, a bírói függetlenség sérelme nélkül. A súlyos kár bekövetkezésének valószínűsége objektív ténybeli körülményekből vezethető le. Ez az irányelv e tekintetben minimális jogi keretet hoz létre, és a tagállamok szabadon elfogadhatnak vagy fenntarthatnak szigorúbb büntetőjogi szabályokat.
- (19) Különösen a könnyű, gyors és széles körű terjesztést és elkövetést lehetővé tevő jellege, valamint intim jellege miatt a kifejezetten szexuális tevékenységeket vagy egy személy intim testrészeit ábrázoló képek, videók vagy hasonló anyagok IKT révén történő hozzáférhetővé tétele a nyilvánosság számára az említett személyek beleegyezése nélkül, nagyon káros lehet az áldozatokra nézve. Az ezen irányelvben meghatározott releváns bűncselekménynek ki kell terjednie az ilyen anyagok valamennyi típusára, így a képekre, fényképekre és videókra, beleértve a szexualizált képeket, hangklipeteket és videoklipeteket is. Olyan helyzetekre kell kiterjednie, amikor az anyagnak a nyilvánosság számára az IKT révén történő hozzáférhetővé tétele az áldozat beleegyezése nélkül történik, függetlenül attól, hogy az áldozat beleegyezett-e az ilyen anyagok létrehozásába, vagy adott esetben továbbíthatta azt egy adott személynek. A bűncselekménynek ki kell terjednie az anyag beleegyezés nélküli előállítására vagy – például többek között mesterséges intelligenciát használó képszerkesztéssel történő – manipulálására vagy módosítására is, amelyek köszönhetően úgy tűnik, mintha egy személy szexuális tevékenységet folytatna, amennyiben az anyagot ezt követően IKT révén, az adott személy beleegyezése nélkül hozzáférhetővé teszik a nyilvánosság számára. Az ilyen előállítás, manipuláció vagy módosítás alá kell tartoznia a „deepfake” előállításának is, amelynek esetében az anyag egyértelmű egyezést mutat egy létező személlyel, tárggyal, helyszínnel vagy más alannal vagy eseménnyel, egy személy szexuális tevékenységeit ábrázolja, és más személyekben azt a téves benyomást keltheti, hogy az anyag hiteles vagy valódi. Az áldozatoknak az ilyen magatartástól való hatékony védelme érdekében a szabályozásnak az ilyen magatartással való fenyegetésre is ki kell terjednie.
- (20) A kifejezetten szexuális tevékenységet vagy egy személy intim testrészeit ábrázoló képeknek, videóknak vagy más anyagoknak az említett személy beleegyezése nélkül a nyilvánosság számára IKT révén történő terjesztése nem minősülhet bűncselekménynek, amennyiben a bűncselekménynek nyilvánítás ezen hiánya szükséges a Charta által védett alapvető jogoknak, különösen a véleménynyilvánítás szabadságának – így a nyitott és demokratikus társadalmakban az információk és eszmék megismerése és közlése szabadságának –, valamint a művészet és a tudomány szabadságának, így a tudományos élet szabadságának a védelméhez. Ezen túlmenően a bűncselekmény fogalma nem terjedhet ki anyagoknak a hatóságok általi, különösen büntetőeljárások lefolytatása vagy bűncselekmények megelőzése, felderítése vagy kivizsgálása céljából történő kezelésére, és a tagállamok számára lehetővé kell tenni, hogy meghatározott körülmények között mentesíthessenek bizonyos személyeket a felelősség alól, például akkor, ha telefonos vagy internetes segélyvonalak kezelik az anyagot annak érdekében, hogy egy bűncselekményt bejelentenek a hatóságoknak.
- (21) Az internetes fenyegető zaklatás az erőszak modern formája, amelyet gyakran családtagok vagy az elkövetővel azonos háztartásban élő személyek ellen, vagy akár korábbi partnerek vagy ismerősök követnek el. Az elkövető jellemzően visszaél a technológiával, hogy fokozza a kényszerítő és ellenőrző magatartást, manipulációt és megfigyelést, ezáltal növelve az áldozat félelmét, szorongását és a barátoktól, a családtól és a munkától való fokozatos elszigetelődését. Ezért minimumszabályokat kell megállapítani az internetes fenyegető zaklatásra vonatkozóan. Az internetes fenyegető zaklatás bűncselekményének ki kell terjednie az áldozat beleegyezése vagy jogi engedélye nélkül, IKT révén történő ismételt vagy folyamatos megfigyelésre. Az ilyen megfigyelést az áldozat személyes adatainak kezelésével, például személyazonosság-lopással, jelszavak ellopásával, az áldozat eszközeinek feltörésével, az áldozat magánterületeihez való hozzáférés érdekében a számítógépes tevékenységet megfigyelő (keylogging) szoftverek titkos telepítésével, földrajzi helymeghatározási alkalmazások – többek között nyomkövető (stalkerware) szoftverek – telepítésével vagy az áldozat eszközeinek ellopásával lehet megvalósítani. Ezenkívül az internetes fenyegető zaklatás bűncselekményének ki kell terjednie az áldozatoknak a dolgok internetén keresztül csatlakoztatott technológiai eszközök, például intelligens otthoni készülékek segítségével történő, az áldozat

beleegyezése vagy engedélye nélküli megfigyelésére is. Adódhatnak azonban olyan helyzetek, amikor a megfigyelésre jogszervi okokból kerül sor, például amikor a szülők gyermekeik hollétét és online tevékenységeit figyelik meg, amikor hozzátartozók beteg, idős, kiszolgáltatott, illetve fogyatékkal élő személyek egészségi állapotát figyelik meg, illetve médiafigyelés és a nyílt forrásból származó információk gyűjtése során.

- (22) A büntetőjogi felelősségnek olyan helyzetekre kell korlátozódnia, amelyekben a megfigyelés valószínűleg súlyos kárt okoz az adott áldozatnak. Annak vizsgálata során, hogy egy cselekmény valószínűleg súlyos kárt okoz-e, a középpontban annak kell állnia, hogy az adott cselekmény jellemzően kárt okoz-e egy áldozat számára.
- (23) Az internetes fenyegető zaklatás bűncselekményének meghatározása során a „nyomon követés” fogalma alatt egy személy hollétének és mozgásának követését kell érteni, a „megfigyelés” fogalma alatt pedig az adott személy általánosabb figyelemmel kísérését, így többek között tevékenységeinek figyelemmel követését. Az internetes fenyegető zaklatás kontextusában mindkét tevékenység végső célja ellenőrzést gyakorolni egy személy felett.
- (24) Az internetes zaklatás bűncselekményére vonatkozóan olyan minimumszabályokat kell megállapítani, amelyek kiterjednek az internetes zaklatás legsúlyosabb formáira. Ez magában foglalja ismételt vagy folyamatos fenyegető magatartás tanúsítását egy személy ellen, legalább azokban az esetekben, amikor az ilyen magatartás bűncselekmény elkövetésére irányuló, IKT révén tett fenyegetésekkel jár, és amennyiben e magatartás valószínűsíthetően ahhoz vezet, hogy az érintett személy komolyan félti saját vagy eltartottjai biztonságát. Ez magában foglalja IKT révén más személyekkel közösen fenyegető vagy sértő magatartás tanúsítását egy másik személy ellen olyan módon, hogy az a nyilvánosság számára hozzáférhető, amennyiben valószínűsíthető, hogy az ilyen magatartás súlyos lelki sérülést okoz annak a személynek. Az ilyen széles körű támadások – beleértve az összehangolt internetes zaklatási támadásokat is – offline támadásig fajulhatnak, vagy jelentős pszichológiai sérülést okozhatnak, és szélsőséges esetekben az áldozat öngyilkosságához vezethetnek. Az ilyen támadások gyakran kiemelkedő női politikusokat, újságírókat és emberijog-védőket vagy más jól ismert nőket céloznak meg, de különböző helyzetekben, például kampuszokon, iskolákban és munkahelyeken is előfordulhatnak. Az ilyen online erőszakkal különösen akkor kell foglalkozni, ha a támadások széles körben fordulnak elő, például jelentős számú ember által elkövetett, halmozott zaklatás formájában. Az internetes zaklatás bűncselekményére vonatkozó minimumszabályok magukban foglalják a nemi szerveket ábrázoló kép, videó vagy egyéb hasonló anyag kényszerű elküldését is valamely személynek (cyberflashing), amennyiben valószínűsíthető, hogy az ilyen magatartás súlyos lelki sérülést okoz annak a személynek. A cyberflashing a nők megfélemlítésének és elhallgattatásának általános formája. Az internetes zaklatás bűncselekményére vonatkozó minimumszabályok keretében szabályokat kell megállapítani az olyan helyzetekre vonatkozóan is, amelyekben az áldozatra vonatkozó személyes információkat tesznek közzé IKT segítségével, az áldozat beleegyezése nélkül, azzal a céllal, hogy más személyeket arra bírítsanak fel, hogy okozzanak testi vagy súlyos lelki sérülést az áldozatnak (doxolás).
- (25) Az elmúlt években az internet és a közösségi média használatának növekedése az erőszakra és gyűlöletre való nyilvános uszítás – többek között nem alapuló uszítás – meredek növekedéséhez vezetett. A gyűlöletbeszéd digitális szón keresztüli egyszerű, gyors és széles körű megosztását erősíti az internet gátlástalanító hatása, mivel a feltételezett internetes anonimitás és a büntetlenség érzése csökkenti az ilyen beszédmód alkalmazásának akadályozását. A nők gyakran a szexista és nőgyűlölő online gyűlölet célpontjai, ami offline gyűlölet-bűncselekményig fajulhat. Ezt a magatartást már korai szakaszban meg kell előzni, vagy fel kell fedni. Az ilyen típusú uszításban használt nyelv nem mindig utal közvetlenül a megcélzott személy nemére, de a diszkriminatív motiváció levezethető az uszítás általános tartalmából vagy kontextusából.
- (26) Az erőszakra vagy gyűlöletre való internetes uszítás bűncselekménye azt feltételezi, hogy az uszítást nem tisztán magánkörnyezetben, hanem nyilvánosan, IKT alkalmazásával fejtik ki. Ezért az irányelvnek elő kell írnia a nyilvánosság számára történő terjesztést, amelyet úgy kell értelmezni, hogy egy adott, erőszakra vagy gyűlöletre uszító anyagot IKT révén potenciálisan korlátlan számú személy számára hozzáférhetővé tesznek, nevezetesen az anyagot a felhasználók számára általánosan könnyen hozzáférhetővé tesznek anélkül, hogy az anyagot rendelkezésre bocsátó személy részéről további cselekvésre lenne szükség, függetlenül attól, hogy ezek a személyek ténylegesen hozzáférnek-e a szóban forgó információhoz. Ennek megfelelően, ha az anyaghoz való hozzáférés regisztrációt vagy felhasználói csoporthoz való csatlakozás engedélyezését teszi szükségessé, az csak akkor tekintendő nyilvános terjesztésnek, ha az anyaghoz hozzáférni kívánó felhasználókat automatikusan regisztrálják, vagy csatlakozásukat arra vonatkozó emberi döntés vagy válogatás nélkül engedélyezik, hogy kinek biztosítanak hozzáférést. Annak értékelése során, hogy az anyag gyűlöletre vagy erőszakra való uszításnak minősül-e, az illetékes hatóságoknak figyelembe kell venniük a Charta 11. cikkében foglalt, a véleménynyilvánítás szabadságához való alapvető jogokat.
- (27) A véleménynyilvánítás szabadsága és az erőszakra vagy gyűlöletre való internetes uszítás bűncselekménye miatt büntetőeljárás megindítása közötti megfelelő egyensúly biztosítása érdekében a tagállamok számára lehetőséget kell biztosítani arra, hogy dönthessenek, hogy kizárólag azt a cselekményt büntetik, amely a közrend megzavarására

alkalmas vagy fenyegető, gyalázkodó vagy sértő jellegű. E feltételek alkalmazása – amennyiben azt a nemzeti jog előírja – nem veszélyeztetheti az erőszakra vagy gyűlöletre való internetes uszítás bűncselekményét meghatározó rendelkezés hatékonyságát.

- (28) Az e rendeletben meghatározott bűncselekményekre vonatkozó szankcióknak hatékonynak, visszatartó erejűnek és arányosnak kell lenniük. Ebből a célból természetes személyek esetében meg kell határozni a szabadságvesztés felső határának minimumszintjét. Az ezen irányelv értelmében a természetes személyek által elkövetett bűncselekmények tekintetében kiszabható szabadságvesztés felső határait kell alkalmazni legalább az említett bűncselekmények legsúlyosabb formáira.
- (29) Az áldozatok számára lehetővé kell tenni, hogy könnyen bejelenthessék a nőkkel szembeni erőszak vagy a kapcsolati erőszak bűncselekményeit, és bizonyítékokat szolgáltatassanak, anélkül, hogy másodlagos vagy ismételt viktimizációnak lennének kitéve. Rendkívül fontos, hogy bűncselekmények bejelentésekor az áldozatokat lehetőség szerint egy szakosodott kapcsolattartó ponthoz irányítsák, függetlenül attól, hogy tettek-e feljelentést vagy sem. Ez a kapcsolattartó pont lehet képzett rendőrtiszt vagy az áldozatok segítésére kiképzett szakember.
- (30) A tagállamoknak a személyes bejelentés mellett lehetőséget kell biztosítaniuk arra, hogy a nőkkel szembeni erőszak vagy a kapcsolati erőszak bejelentése céljából online vagy más hozzáférhető és biztonságos IKT-n keresztül tehessenek feljelentést, legalább ezen irányelvben meghatározottak szerinti, az intim vagy manipulált anyagok nem beleegyezésen alapuló megosztása, az internetes fenyegető zaklatás, az internetes zaklatás és az erőszakra vagy gyűlöletre való internetes uszítás kibercselekménye tekintetében. Az áldozatok számára lehetővé kell tenni, hogy feltöltsék a bejelentésükkel kapcsolatos anyagokat, például az állítólagos erőszakos magatartásról készült képernyőfelvételeket.
- (31) Tekintettel a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak sajátosságaira, valamint annak megnövekedett kockázatára, hogy az áldozatok annak ellenére visszavonhatják feljelentésüket, hogy bűncselekmény áldozatává váltak, fontos, hogy a releváns bizonyítékokat a lehető leghamarabb, átfogó módon gyűjtsék össze, az alkalmazandó nemzeti eljárási szabályokkal összhangban.
- (32) A tagállamok kiterjeszthetik a jogi segítségnyújtást, beleértve az ingyenes jogi segítségnyújtást is, a bűncselekményt bejelentő áldozatokra, amennyiben a nemzeti jog úgy rendelkezik. Amikor a tagállamok értékelik az áldozat forrásait annak eldöntése céljából, hogy nyújtsanak-e jogi segítségnyújtást vagy sem, figyelembe kell venniük, hogy az áldozat ténylegesen hozzáfér-e pénzügyi forrásaihoz. A kapcsolati erőszak az elkövető általi gazdasági ellenőrzésben nyilvánulhat meg, és nem biztos, hogy az áldozatok ténylegesen hozzáférnek pénzügyi forrásaikhoz.
- (33) A kapcsolati erőszak és a nőkkel szembeni erőszak esetében, különösen, ha közeli családtagok vagy élettársak követik el, az áldozatokat az elkövető olyan kényszerrel sújthatja, hogy félnek attól, hogy az illetékes hatóságokhoz forduljanak, még akkor is, ha az életük veszélyben van. A tagállamoknak ezért biztosítaniuk kell, hogy titoktartási szabályaik ne akadályozzák az egészségügyi szakembereket abban, hogy bejelentést tegyenek az illetékes hatóságoknak, amennyiben alapos okkal feltételezik, hogy fennáll a súlyos testi sérülés közvetlen veszélye. Az ilyen bejelentés azért indokolt, mert előfordulhat, hogy az ilyen cselekményeket az áldozatok vagy a közvetlen szentanúk nem feltétlenül jelentik be. Hasonlóképpen, a kapcsolati erőszak vagy a gyermekeket érintő, nőkkel szembeni erőszak eseteit gyakran csak olyan harmadik felek fedik fel, akik a gyermek szokatlan magatartásáról vagy az őt ért testi sérülésről számolnak be. A gyermekeket hatékonyan meg kell védeni az erőszak ilyen formáitól, és haladéktalanul megfelelő intézkedéseket kell hozni. Ezért a gyermekkorú áldozatokkal kapcsolatba kerülő szakembereket – többek között az egészségügyben, a szociális szolgáltatásokban vagy az oktatásban dolgozó szakembereket – a titoktartási szabályok nem korlátozhatják, amennyiben alapos okkal feltételezik, hogy a gyermek súlyos testi sérülést szenvedett el. Amennyiben a szakemberek ilyen erőszakos esetekről számolnak be, a tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy ne vonják felelősségre őket a titoktartás megsértése miatt. Az ügyvédi titoktartási kötelezettséget azonban a Charta 7. cikkével összhangban védeni kell, ahogyan azt a demokratikus társadalmakban az ügyvédek által betöltött alapvető szerep indokolja. Amennyiben a nemzeti jog úgy rendelkezik, a vallásszabadság védelme érdekében alkalmazandó gyónási titoktartást vagy egyenértékű elveket is védeni kell. Emellett a szakemberek azon lehetősége, hogy bejelentésük az ilyen erőszakos eseteket, nem sérti a médiával összefüggésben alkalmazandó, a titoktartásra vagy a forrásokra vonatkozó nemzeti szabályokat.
- (34) Az olyan esetekben, amikor az áldozat gyermek, biztonságos és gyermekbarát bejelentési eljárásokat kell kialakítani annak érdekében, hogy kezelni lehessen a bejelentések elmaradását. Ez magában foglalhatja az illetékes hatóságok általi egyszerű és közérthető nyelven történő kikérdezést is. A tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy a lehetőségekhez mérten a gyermekek gondozására és támogatására szakosodott szakemberek jelen legyenek, hogy segítséget nyújthassanak a gyermekeknek a bejelentési eljárások során. Előfordulhatnak olyan körülmények, amikor az ilyen segítségnyújtás esetleg nem releváns, például a gyermek érettsége miatt vagy online bejelentés esetén, vagy amikor az ilyen segítségnyújtás nehézségekbe ütközhet, például a ritkán lakott területeken.

- (35) Fontos, hogy a tagállamok biztosítsák, hogy a harmadik országbeli állampolgárságú áldozatok – tartózkodásra való jogosultságuktól függetlenül – ne legyenek visszatartva a nőkkel szembeni erőszak vagy a kapcsolati erőszak eseteinek bejelentésétől, és hogy a 2012/29/EU irányelv célkitűzéseivel összhangban tartózkodásra való jogosultságuk tekintetében megkülönböztetéstől mentes bánásmódban részesüljenek. Ahhoz, hogy minden áldozat védelmet élvezzen az ismételt erőszakkal szemben, fontos az áldozatközpontú megközelítés alkalmazása. Biztosítani kell különösen azt, hogy a 2008/115/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv⁽⁶⁾ szerinti kiutasítási eljárás végrehajtása ne akadályozza az áldozatokat a 2012/29/EU irányelv szerinti meghallgatáshoz való joguk gyakorlásában. A tagállamok a 2008/115/EK irányelvvel összhangban dönthetnek úgy, hogy a területükön illegálisan tartózkodó harmadik országbeli állampolgár számára könnyorületességből, humanitárius vagy egyéb okokból önálló tartózkodási engedélyt vagy tartózkodásra jogosító egyéb engedélyt adnak ki, és a tagállamoknak meg kell felelniük az említett irányelv szerinti azon kötelezettségnek, hogy a lehetőségekhez mérten figyelembe kell venni a kiszolgáltatott személyek sajátos szükségleteit az önkéntes távozásra rendelkezésre álló időszak alatt, amennyiben az említett irányelv alapján ilyen időszakot biztosítottak.
- (36) A nőkkel szembeni erőszakkal és a kapcsolati erőszakkal kapcsolatos feljelentések feldolgozásának késedelve különös kockázatot okozhat az áldozatok számára, mivel még mindig közvetlen veszélyben lehetnek, valamint mivel az elkövetők gyakran közeli családtagok vagy házasársak. Ezért az illetékes hatóságoknak megfelelő képzésben kell részesülniük és rendelkezniük kell az ilyen cselekmények kivizsgálásához és büntetőeljárás alá vonásához szükséges megfelelő szakértelemmel és hatékony vizsgálati eszközökkel, anélkül, hogy speciális szolgáltatásokat vagy egységeket kellene létrehozni.
- (37) A szexuális kényszerítés eseteivel kapcsolatos nyomozás vagy büntetőeljárás nem függhet a cselekmény áldozat vagy képviselője általi bejelentésétől vagy az áldozat vagy képviselője általi feljelentéstől. Hasonlóképpen, a büntetőeljárásnak akkor is folytatódnia kell, ha az áldozat visszavonja a feljelentést. Ez nem érinti a bűnüldöző hatóságok arra vonatkozó mérlegelési jogkörét, hogy a büntetőeljárást más okokból megszüntessék, például ha arra a következtetésre jutnak, hogy nem áll rendelkezésre elegendő bizonyíték a büntetőeljárás folytatásához.
- (38) A kapcsolati erőszak és a szexuális erőszak áldozatai jellemzően azonnali védelemre és különleges támogatásra szorulnak, például a párkapcsolati erőszak esetében, ahol a visszaesés aránya általában magas. Ezért az áldozat szükségleteinek egyéni értékelését a lehető leghamarabb meg kell kezdeni, például az áldozatnak az illetékes hatóságokkal való első kapcsolatfelvételekor, az áldozatnak az illetékes hatóságokkal való első kapcsolatfelvételét követően a lehető leghamarabb, vagy amint felmerül annak gyanúja, hogy az adott személy kapcsolati erőszak vagy szexuális erőszak áldozata. Erre sor kerülhet azt megelőzően, hogy az áldozat hivatalosan bejelentette a bűncselekményt, vagy az illetékes hatóság saját kezdeményezésére, ha egy harmadik fél jelenti be a bűncselekményt.
- (39) Az áldozat védelmi és támogatási szükségleteinek értékelésekor az elsődleges szempont az áldozat biztonságának védelme és a testre szabott támogatás nyújtása kell, hogy legyen, figyelembe véve többek között az áldozat egyéni körülményeit. A különös figyelmet igénylő körülmények közé tartozhat például az áldozat terhessége, illetve az áldozatnak az elkövetőtől vagy a gyanúsítottól való függősége vagy a vele való kapcsolata, annak kockázata, hogy az áldozat visszatér az elkövetőhöz vagy a gyanúsítotthoz, az elkövetőtől vagy a gyanúsítottól a közelmúltban történt különválás, annak lehetséges kockázata, hogy gyermekeket használnak fel az áldozat feletti ellenőrzés gyakorlására, a fogyatékossgal élő áldozatokat érintő kockázatok, és hogy hobbiállatokat használnak fel arra, hogy nyomást gyakoroljanak az áldozatra. Figyelembe kell venni az elkövető vagy a gyanúsított által az áldozat feletti gyakorolt pszichológiai vagy gazdasági ellenőrzés mértékét is.
- (40) Az áldozatok átfogó támogatásának és védelmének biztosítása érdekében valamennyi illetékes hatóságot és érintett szervet – nem kizárólag a bűnüldöző és igazságügyi hatóságokat – be kell vonni az áldozatokat érintő kockázatok értékelésébe és a megfelelő támogatási intézkedésekbe a tagállamok által kiadott egyértelmű iránymutatások alapján. Ezeknek az iránymutatásoknak tartalmazniuk kell az elkövetőtől vagy gyanúsítottól eredő kockázat értékelésekor figyelembe veendő tényezőket, beleértve azt a megfontolást is, hogy a kisebb bűncselekményekkel vádolt gyanúsítottak valószínűleg ugyanolyan veszélyesek, mint a súlyosabb bűncselekmények elkövetésével vádolt gyanúsítottak, különösen kapcsolati erőszak és fenyegető zaklatás esetén. Az illetékes hatóságoknak rendszeres időközönként felül kell vizsgálniuk az egyéni értékelést annak biztosítása érdekében, hogy az áldozat új védelmi vagy támogatási szükségletei ne maradjanak kielégítetlenül. Például egy ilyen felülvizsgálatra sor kerülhetne az eljárás fontos időpontjaiban, például a bírósági eljárás megindításakor, az ítélet vagy a végzés meghozatalakor, illetve a felülvizsgálati vagy láthatási jog felülvizsgálatára vonatkozó eljárások keretében.
- (41) A másodlagos és ismételt viktimizáció, a megfélemlítés és a megtorlás elkerülése érdekében az eltartottnak ugyanazon védelmi intézkedésekben kell részesülniük, mint amelyeket az áldozatnak biztosítanak, kivéve, ha vannak arra utaló jelek, hogy az eltartottnak nincsenek sajátos szükségleteik. Az illetékes hatóságoknak értékelniük kell, hogy vannak-e arra utaló jelek, hogy az eltartottnak nincsenek különleges védelmi szükségletei, mert ha megállapítható, hogy nem állnak fenn különleges védelmi szükségletek, bármely, a különleges védelmi szükségletek téves feltételezésén alapuló intézkedés aránytalan lenne. A 18 év alatti eltartottak kiszolgáltatottságuk miatt

⁽⁶⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2008/115/EK irányelve (2008. december 16.) a harmadik országok illegálisan tartózkodó állampolgárainak visszatérésével kapcsolatban a tagállamokban használt közös normákról és eljárásokról (HL L 348., 2008.12.24., 98. o.).

különösen ki vannak téve a fejlődésüket befolyásoló érzelmi sérülés kockázatának. Amennyiben a nemzeti jog így rendelkezik, úgy tekinthető, hogy más eltartottak is hasonló kockázatnak vannak kitéve.

- (42) Az áldozatok gyakran külön támogatásra szorulnak. Annak biztosítása érdekében, hogy a segítségre vonatkozó felajánlást ténylegesen megkapják, az illetékes hatóságoknak az áldozatokat megfelelő segítő szolgálatokhoz kell irányítaniuk. Erre különösen akkor kell, hogy sor kerüljön, ha az egyéni értékelés az áldozat sajátos támogatási szükségleteit tárta fel. Annak eldöntésekor, hogy egy gyermek áldozatot segítő szolgálatokhoz kell-e irányítani, elsősorban ezen áldozatok mindenképp felett álló érdekét kell figyelembe venni, a Charta 24. cikkében meghatározottak szerint. A tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy a kapcsolódó személyes adatok illetékes hatóságok általi kezelése jogszabályokon alapul, az (EU) 2016/679 európai parlamenti és tanácsi rendeletben⁽⁷⁾ meghatározott, a kezelés jogszerűségére vonatkozó releváns előírásokkal és az (EU) 2016/680 európai parlamenti és tanácsi irányelvvel⁽⁸⁾ összhangban. Az ilyen jogszabályoknak magukban kell foglalniuk a személyes adatokra vonatkozó garanciákat, amelyek tiszteletben tartják a személyes adatok védelméhez való jog lényeges tartalmát, valamint megfelelő és konkrét intézkedéseket kell előírniuk az egyének alapvető jogainak és érdekeinek védelme érdekében. Amennyiben az illetékes hatóságok továbbítják az áldozatok személyes adatait az áldozat továbbírányítása céljából a segítő szolgálatoknak, biztosítaniuk kell, hogy a továbbított adatok a segítő szolgálatoknak az eset körülményeiről való tájékoztatásához szükséges mértékre korlátozódjanak, hogy az áldozatok megfelelő támogatásban és védelemben részesüljenek. A segítő szolgálatok csak a szükséges ideig tárolhatják a személyes adatokat, de minden esetben legfeljebb a segítő szolgálat és az áldozat közötti utolsó kapcsolatfelvételt követő öt évig vagy a nemzeti jog szerint előírt rövidebb ideig.
- (43) A tagállamoknak meg kell tenniük a szükséges intézkedéseket annak érdekében, hogy biztosítsák a sürgős eltávolítási határozatok, távoltartási határozatok és védelmi határozatok rendelkezésre állását az áldozatok és az eltartottak hatékony védelme céljából.
- (44) A tagállamoknak – anélkül, hogy ez helyettesítené a gyanúsítottak és az elkövetők letartóztatását és őrizetbe vételét, amely továbbra is a nemzeti jog hatálya alá tartozik – biztosítaniuk kell, hogy azonnali veszélyhelyzetben – például olyan esetekben, amikor közvetlen kár áll fenn, vagy már bekövetkezett, és valószínűleg ismét bekövetkezik –, sürgős eltávolítási határozatokat, távoltartási határozatokat és védelmi határozatokat lehessen kibocsátani, és hogy az ilyen releváns helyzetekben, valamint amennyiben a nemzeti jog értelmében az ilyen határozatot az áldozatnak kell kérelmeznie, az áldozatokat tájékoztassák az ilyen határozatok kérelmezésének lehetőségéről.
- (45) A védelmi határozatok magukban foglalhatják az elkövető vagy a gyanúsított bizonyos helyekre való bejutásának megtiltását, az áldozat vagy az eltartottak előírt távolságnál közelebbi megközelítésének tilalmát vagy a velük való – többek között online interfészek használata révén történő – kapcsolatfelvétel tilalmát. A védelmi határozatokban szükség esetén elő lehet írni továbbá tűzfegyverek vagy halált okozó fegyverek tartásának tilalmát. A sürgős eltávolítási határozatok, távoltartási határozatok vagy védelmi határozatok érvényessége vagy meghatározott időtartamra, vagy pedig módosításukig vagy megszüntetésükig szól.
- (46) Az elektronikus megfigyelés adott esetben lehetővé teszi a sürgős eltávolítási határozatoknak, távoltartási határozatoknak és védelmi határozatoknak való megfelelés biztosítását, az ilyen határozatok megsértésére vonatkozó bizonyítékok rögzítését, valamint az elkövetők felügyeletének fokozását. Amennyiben rendelkezésre áll, megfelelő és releváns, figyelembe véve az ügy körülményeit és az eljárás jogi természetét, fontolóra kell venni az elektronikus megfigyelést a sürgős eltávolítási határozatok, távoltartási határozatok és védelmi határozatok végrehajtásának biztosítása érdekében. Elektronikus megfigyelés alkalmazása esetén annak képességeiről és korlátairól az áldozatokat mindig tájékoztatni kell.
- (47) A sürgős eltávolítási határozatok, távoltartási határozatok és védelmi határozatok hatékonyságának biztosítása érdekében az ilyen határozatok megsértése szankciókat von maga után. Ezek a szankciók büntetőjogi vagy nem büntetőjogi jellegűek lehetnek, és szabadságvesztést, pénzbírságot vagy bármely más, hatékony, arányos és viszsztatartó erejű szankciót is magukban foglalhatnak. Alapvető fontosságú, hogy az áldozatok tájékoztatást kapjanak a sürgős eltávolítási határozatok, távoltartási határozatok vagy védelmi határozatok megsértéséről, amennyiben az ilyen jogsértés hatással lehet a biztonságukra. Mivel a sürgős eltávolítási határozatok, távoltartási határozatok vagy

(7) Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2016/679 rendelete (2016. április 27.) a természetes személyeknek a személyes adatok kezelése tekintetében történő védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 95/46/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről (általános adatvédelmi rendelet) (HL L 119., 2016.5.4., 1. o.).

(8) Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2016/680 irányelve (2016. április 27.) a személyes adatoknak az illetékes hatóságok által a bűncselekmények megelőzése, nyomozása, felderítése, a vádeljárás lefolytatása vagy büntetőjogi szankciók végrehajtása céljából végzett kezelése tekintetében a természetes személyek védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 2008/977/IB tanácsi kerethatározat hatályon kívül helyezéséről (HL L 119., 2016.5.4., 89. o.).

védelmi határozatok megsértése növelheti a kockázatokat és további védelem biztosítását teheti szükségessé, a bejelentett jogsértés után szükség esetén meg kell fontolni az egyéni értékelés felülvizsgálatát.

- (48) Az áldozatok hitelességének és beleegyezésük hiányának megkérdőjelezését célzó, az áldozat múltbeli szexuális magatartására, szexuális irányultságára, valamint megjelenésére és öltözékére vonatkozó bizonyítékok bemutatása a szexuális erőszak eseteiben, különösen a szexuális kényszerítés eseteiben megerősítheti az áldozatokra vonatkozó káros sztereotípiák állandósulását, és ismételt vagy másodlagos viktimizációhoz vezethet. Ezért a tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy az áldozat múltbeli szexuális magatartására vagy az áldozat magánéletének egyéb vonatkozásaival kapcsolatos szempontokra vonatkozó bizonyítékok csak akkor legyenek megengedettek, ha azok a szóban forgó ügyben egy konkrét kérdés értékeléséhez vagy a védelemhez való jog gyakorlásához szükségesek.
- (49) Tekintettel a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak bűncselekményeinek egyedi sajátosságaira és körülményeire, a bűnüldöző és ügyészi hatóságokra vonatkozó iránymutatások szerves értéket képviselnek. Tekintettel az áldozatok különleges kiszolgáltatottságára, a tudatosság növelése és az ismételt viktimizáció elkerülése érdekében alapvető fontosságú, hogy az ilyen típusú bűncselekmények kezelése során iránymutatást adjanak arról, hogy hogyan kell kezelni azokat az eljárás egyes szakaszaiban. Az ügyészi hatóságok számára készült iránymutatások egyszerre tekinthetők eljárási kézikönyvnek és a bevált gyakorlatok referenciájának. Különösen azzal kapcsolatban, hogy hogyan közelítsenek az áldozatokhoz, és hogyan kezeljék őket egyedi körülményeiknek és tapasztalataiknak megfelelően, a nőket segítő szakszolgálatok szakértői tanácsot és útmutatást tudnak nyújtani az áldozatokkal való mindennapi kapcsolataik alapján. A Bizottság arra ösztönzi a tagállamokat, hogy konzultáljanak a nőket segítő szakszolgálatokkal és működjenek velük együtt az ilyen iránymutatások kidolgozása és felülvizsgálata érdekében. A tagállamoknak felül kell vizsgálniuk a bűnüldöző és ügyészi hatóságokra vonatkozó iránymutatásaikat, ha jogi kereteikben vagy általában a társadalomban jelentős fejlemények következnek be. Ide tartozhatnak azok az esetek is, amikor a meglévő jogszabályok vagy a kialakult ítélkezési gyakorlat jelentős mértékben módosul, vagy amikor az erőszak új tendenciái vagy formái jelennek meg, különösen amikor a technológiai fejlődés az online erőszak új formáihoz vezet.
- (50) Tekintettel a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak bűncselekményeinek összetettségére és súlyosságára, valamint az áldozatok sajátos támogatási szükségleteire, a tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy a kijelölt szervek további támogatást biztosítsanak és megelőzzék az ilyen bűncselekményeket. Tekintettel a nem alapuló megkülönböztetés terén szerzett szakértelmükre, a 2004/113/EK tanácsi irányelv⁽⁹⁾, a 2006/54/EK⁽¹⁰⁾ és a 2010/41/EU⁽¹¹⁾ európai parlamenti és tanácsi irányelvekkel összhangban létrehozott, egyenlőséggel foglalkozó nemzeti szervek megfelelő helyzetben vannak e feladatok ellátásához. Annak érdekében, hogy e szervek hatékonyan el tudják látni feladataikat, a tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy elegendő emberi és pénzügyi erőforrással rendelkezzenek.
- (51) Az ezen irányelv hatálya alá tartozó egyes bűncselekmények az újbóli, elhúzódó vagy akár folyamatos viktimizáció fokozott kockázatát hordozzák magukban. Ez a kockázat különösen az olyan bűncselekmények esetében merül fel, amelyek az online erőszakkal kapcsolatos egyes bűncselekményekből eredő anyagok IKT-n keresztüli hozzáférhetővé tételével járnak, figyelembe véve az ilyen anyagok széles körben történő terjesztésének egyszerűségét és gyorsaságát, valamint az ilyen anyagok eltávolítása során gyakran felmerülő nehézségeket. Ez a kockázat jellemzően a bűnösséget megállapító ítéletet követően is fennáll. Ezért az ilyen bűncselekmények áldozatai jogainak hatékony védelme érdekében a tagállamoknak megfelelő intézkedéseket kell hozniuk a szóban forgó anyagok azonnali eltávolítására. Tekintettel arra, hogy a forrásnál történő eltávolítás nem mindig megvalósítható, például az eltávolításra irányuló határozat végrehajtásával vagy kikényszerítésével kapcsolatos jogi vagy gyakorlati nehézségek miatt, a tagállamok számára lehetővé kell tenni, hogy intézkedéseket írjanak elő az ilyen anyagokhoz való hozzáférés azonnali megszüntetésére.
- (52) Ezen irányelvnek a releváns anyagok eltávolítására és az azokhoz való hozzáférés megszüntetésére irányuló határozatokra és egyéb intézkedésekre vonatkozó rendelkezéseinek érintetlenül kell hagyniuk az (EU) 2022/2065 európai parlamenti és tanácsi rendelet⁽¹²⁾ vonatkozó szabályait. Az ilyen határozatoknak meg kell felelniük különösen a nyomon követésre vagy aktív tényfeltáró tevékenységre irányuló általános kötelezettségek előírására

⁽⁹⁾ A Tanács 2004/113/EK irányelve (2004. december 13.) a nők és férfiak közötti egyenlő bánásmód elvének az árukhoz és szolgáltatásokhoz való hozzáférés, valamint azok értékesítése, illetve nyújtása tekintetében történő végrehajtásáról (HL L 373., 2004.12.21., 37. o.).

⁽¹⁰⁾ az Európai Parlament és a Tanács 2006/54/EK irányelve (2006. július 5.) a férfiak és nők közötti esélyegyenlőség és egyenlő bánásmód elvének a foglalkoztatás és munkavégzés területén történő megvalósításáról (HL L 204., 2006.7.26., 23. o.).

⁽¹¹⁾ az Európai Parlament és a Tanács 2010/41/EU irányelve (2010. július 7.) az önálló vállalkozói tevékenységet folytató férfiak és nők közötti egyenlő bánásmód elvének alkalmazásáról és a 86/613/EGK tanácsi irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 180., 2010.7.15., 1. o.).

⁽¹²⁾ Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2022/2065 rendelete (2022. október 19.) a digitális szolgáltatások egységes piacáról és a 2000/31/EK irányelv módosításáról (digitális szolgáltatásokról szóló rendelet) (HL L 277., 2022.10.27., 1. o.).

vonatkozó tilalomnak, valamint az említett rendeletnek a jogellenes online tartalom eltávolítására irányuló határozatokra vonatkozó konkrét követelményeinek.

- (53) Az anyagok azonnali eltávolítására vagy az anyagokhoz való hozzáférés azonnali megszüntetésére vonatkozó intézkedéseknek magukban kell foglalniuk különösen a nemzeti hatóságok felhatalmazását arra, hogy a tárhelyszolgáltatók számára a szóban forgó anyag egy vagy több konkrét elemének eltávolítására vagy az azokhoz való hozzáférés megszüntetésére vonatkozó határozatokat bocsássonak ki. A nemzeti hatóságok számára lehetővé kell tenni azt is, hogy a hozzáférés megszüntetésére vonatkozó határozatot más releváns közvetítő szolgáltatóknak is címezhessek.
- (54) Az eltávolításra vagy a hozzáférés megszüntetésére irányuló bármely ilyen intézkedés – többek között különösen az eltávolításra vagy a hozzáférés megszüntetésére irányuló határozatok – érinthetik az áldozatoktól eltérő feleknek, például a tartalomszolgáltatóknak, azon tárhelyszolgáltatóknak, amelyek szolgáltatásait esetlegesen fel lehet használni, valamint e szolgáltatók végfelhasználóinak jogait és érdekeit, valamint a közérdeket. Ezért biztosítani kell, hogy az ilyen határozatokat és egyéb intézkedéseket csak átlátható módon lehessen meghozni, és hogy megfelelő biztosítékok álljanak rendelkezésre annak biztosítása érdekében, hogy azok továbbra is a szükséges és arányos mértékre korlátozódjanak, hogy biztosított legyen a jogbiztonság, hogy a tárhelyszolgáltatók, más releváns közvetítő szolgáltatók és a tartalomszolgáltatók a nemzeti joggal összhangban gyakorolhassák a hatékony bírósági jogorvoslathoz való jogukat, továbbá hogy méltányos egyensúly álljon fenn valamennyi érintett jog és érdek között, beleértve – a Chartával összhangban – valamennyi érintett fél alapvető jogait. Fontos a szóban forgó jogok és érdekek gondos, eseti alapon történő súlyozása.
- (55) Figyelembe véve azoknak az anyagoknak a vonatkozó büntetőjogi bűncselekmények kivizsgálása vagy büntetőeljárás alá vonása szempontjából felmerülő potenciális jelentőségét, amelyek az ezen irányelv alapján az eltávolításuk vagy az azokhoz való hozzáférés megszüntetése érdekében hozott határozatok vagy egyéb intézkedések tárgyát képezhetik, meg kell tenni a szükséges intézkedéseket annak érdekében, hogy az illetékes hatóságok szükség esetén beszerezhessek vagy biztonságba helyezhessek az ilyen anyagokat. Ezek az intézkedések magukban foglalhatják például az érintett tárhelyszolgáltatók vagy egyéb érintett közvetítő szolgáltatók arra történő kötelezését, hogy az anyagot továbbítsák az említett hatóságoknak, vagy az anyagot a szükséges mértéket meg nem haladó, korlátozott ideig megőrizték. Minden ilyen intézkedésnek biztosítani kell az anyag biztonságát, az észszerű és arányos mértékre kell korlátozódnia, és meg kell felelnie a személyes adatok védelmére vonatkozó, hatályos szabályoknak.
- (56) A másodlagos viktimizáció elkerülése érdekében az áldozatok számára lehetővé kell tenni, hogy a büntetőeljárás során kártérítést kapjanak.
- (57) A segítő szakszolgáltatóknak támogatást kell nyújtaniuk a nőikkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak valamennyi formájának, többek között a szexuális erőszaknak, a női nemi szervek megcsönkítésének, a kényszerházasságnak, a kényszerabortusznak és sterilizálásnak, a szexuális zaklatásnak és az online erőszak különböző formáinak áldozatai számára. Az áldozatok számára attól függetlenül fel kell ajánlani a segítő szakszolgáltatókat, hogy tettek-e hivatalos feljelentést.
- (58) A segítő szakszolgáltatóknak az áldozatok sajátos szükségleteihez igazított támogatást kell nyújtania. Az ilyen segítő szakszolgáltatót azonos nemű személynek kell nyújtania, ha ezt kéri, vagy ha szükséges, és ha ilyen személy rendelkezésre áll. A 2012/29/EU irányelvben meghatározott követelményekre építve a jogi keretet ki kell egészíteni annak biztosítása érdekében, hogy a segítő szakszolgáltatók minden szükséges eszközzel rendelkezzenek ahhoz, hogy célzott és integrált támogatást tudjanak nyújtani az áldozatoknak, figyelembe véve sajátos szükségleteiket. Az említett szakszolgáltatókat az általános áldozatsegítő szakszolgáltatókon kívül, vagy azok szerves részeként lehetne biztosítani, mely utóbbiak a szaksegítséget nyújtó, már létező szervezetekhez, mint a nőket célzó segítő szakszolgáltatókhoz fordulhatnak. A szakértői segítséget nyújthatják hatóságok, áldozatsegítő szervezetek vagy más nem kormányzati szervezetek, figyelembe véve a tagállamok földrajzi helyzetét és demográfiai összetételét. Az ilyen hatóságok vagy szervezetek számára elegendő emberi és pénzügyi erőforrást kell biztosítani. Amennyiben a szakszolgáltatókat nem kormányzati szervezetek nyújtják, a tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy azok megfelelő finanszírozásban részesüljenek.
- (59) A nőket segítő szakszolgáltatók kiemelt szerepet játszhatnak az áldozatoknak nyújtott tanácsadásban és támogatásban, többek között a női támogató központok, a női menedékhelyek, a segélyvonalak, a szexuális kényszerítés áldozatai számára fenntartott krízisközpontok, a szexuális erőszak esetén támogatást nyújtó áldozatsegítő központok és az elsődleges megelőzési szakszolgáltatók. Ezeket nők által vezetett nem kormányzati szervezetek is üzemeltethetik.
- (60) Az áldozatoknak jellemzően több védelmi és támogatási szükségletük van. E szükségletek hatékony kezelése érdekében a tagállamoknak ugyanazon a helyszínen segítő szakszolgáltatókat kell biztosítaniuk azáltal, hogy a szolgáltatásokat egy kapcsolattartó ponton keresztül koordinálják, vagy egyablakos online hozzáférés révén megkönnyítik az ilyen szolgáltatásokhoz való hozzáférést. Az egyablakos online hozzáférés révén biztosítani lehetne

azt, hogy a távoli területeken élő, vagy az ilyen segítő szakszolgálatokat személyesen elérni képtelen áldozatok is hozzáférjenek e szolgálatokhoz. Az egyablakos online hozzáféréshez legalább létre kell hozni egy egységes és naprakész weboldalt, amelyen a nyújtott támogatási és védelmi szolgáltatásokra vonatkozó valamennyi releváns információ megtalálható, és az azokhoz való hozzáférés módjai is elérhetők. Egy ilyen weboldalnak meg kell felelnie a fogyatékkal élő személyekre vonatkozó akadálymentességi követelményeknek.

- (61) Az áldozatoknak az elszenvedett trauma miatt egyedi támogatási szükségleteik vannak. A segítő szakszolgálatoknak olyan segítséget kell nyújtaniuk az áldozatoknak, amely megerősíti az áldozatokat, és segíti őket a felépülési folyamatban. A segítő szakszolgálatoknak elegendő számban kell rendelkezésre állniuk, és azokat megfelelően el kell osztani az egyes tagállamok területén, figyelembe véve az érintett tagállam földrajzi helyzetét és demográfiai összetételét, valamint az online erőforrások kínálatát. Ezt szem előtt tartva, a szakszolgálati támogatást, amennyire csak lehetséges, olyan nyelven kell nyújtani, amelyet az áldozat megért, és oly módon, hogy az életkorának megfelelően.
- (62) A segítő szakszolgálatokat, köztük a menedékhelyeket és a szexuális kényszerítés áldozatai számára fenntartott krízisközpontokat alapvető fontosságúnak kell tekinteni válságok és szükségállapotok idején, többek között egészségügyi válságok alatt is. Azt kell kitűzni célul, hogy e szolgáltatások nyújtása olyan helyzetekben is folytatódjon, amikor a kapcsolati erőszak és a nőkkel szembeni erőszak gyakoribbá válik.
- (63) Az áldozatoknak a büntetőeljárást megelőzően, annak folyamán és azt követően megfelelő ideig segítséget és támogatást kell nyújtani, például akkor, ha az erőszak súlyos fizikai vagy pszichológiai következményeinek kezeléséhez továbbra is orvosi ellátásra van szükség, vagy ha az áldozat biztonsága veszélyben van, különösen az áldozat által az említett eljárás során tett nyilatkozatok miatt.
- (64) A szexuális erőszak, többek között a szexuális kényszerítés traumatikus jellege különösen érzékeny reagálást tesz szükségessé a képzett és szakértő személyzet részéről. A szexuális erőszak áldozatai azonnali traumakezelésre, valamint azonnali igazságügyi szakértői vizsgálatokra szorulnak a későbbi büntetőeljáráshoz szükséges bizonyítékok biztonságos megőrzése érdekében. A szexuális kényszerítés áldozatai számára fenntartott krízisközpontoknak vagy a szexuális erőszak esetén támogatást nyújtó áldozatsegítő központoknak elegendő számban kell rendelkezésre állniuk, és azokat megfelelően el kell osztani az egyes tagállamok területén, figyelembe véve az érintett tagállam földrajzi helyzetét és demográfiai összetételét. Az ilyen központok az adott tagállamban meglévő egészségügyi rendszer részét is képezhetik. Hasonlóképpen, a női nemű szervek megcsonkításának áldozatai, akik gyakran lányok, jellemzően célzott támogatásra szorulnak. A tagállamoknak ezért biztosítaniuk kell, hogy célzott, az említett áldozatokra szabott támogatást nyújtsanak. Figyelembe véve az ilyen bűncselekmények áldozatainak egyedi körülményeit és az ebből adódó kiszolgáltatottságukat, az ilyen szakértői támogatást a magánélet védelmére és a titoktartásra vonatkozó legmagasabb szintű előírások betartásával kell nyújtani.
- (65) A munkahelyi szexuális zaklatást a 2004/113/EK, a 2006/54/EK és a 2010/41/EU irányelv a nemi alapú hátrányos megkülönböztetés egy formájának tekinti. A munkahelyi szexuális zaklatás jelentős negatív következményekkel jár mind az áldozatokra, mind a munkáltatókra nézve. Amennyiben a munkahelyi szexuális zaklatás a nemzeti jog alapján bűncselekménynek minősül, belső vagy külső tanácsadási szolgáltatásokat kell nyújtani mind az áldozatok, mind a munkáltatók számára. E szolgáltatások keretében tájékoztatást kell nyújtani arról, hogy miként lehet megfelelően kezelni a munkahelyi szexuális zaklatás eseteit, és hogy milyen jogorvoslati lehetőségek állnak rendelkezésre az elkövetőnek a munkahelyről való eltávolítását illetően.
- (66) A tagállamokat ösztönzik annak biztosítására, hogy a meglévő nemzeti telefonszámok mellett a nemzeti segélyvonalak ingyenesen elérhetők legyenek a „116 016” uniós szinten harmonizált számon, és hogy ez a szám éjjel-nappal elérhető legyen. A nyilvánosságot megfelelően tájékoztatni kell e harmonizált szám létezéséről és használatáról. Lehetővé kell tenni, hogy az ilyen segélyvonalakat a nemzeti gyakorlattal összhangban, segítő szakszolgálatok – beleértve a nőket segítő szakszolgálatokat is – működtessék. A meglévő segélyvonal-szolgáltatók, beleértve a nem kormányzati szervezeteket is, jelentős tapasztalattal rendelkeznek az ilyen szolgáltatások nyújtása terén. Az ilyen segélyvonalakon keresztül nyújtott támogatásnak magában kell foglalnia a válsággal kapcsolatos tanácsadást, valamint az áldozatoknak nyújtott tájékoztatást a személyes szolgáltatásokról, például a menedékhelyekről, a segítő szakszolgálatokról, egyéb releváns szociális és egészségügyi szolgáltatásokról vagy a rendőrségről. A bűncselekmények áldozatait segítő segélyvonalak számára lehetővé kell tenni, hogy szükség esetén és kérésre segítő szakszolgálatokhoz, szaksegélyvonalakhoz vagy mindkettőhöz irányítsák az áldozatokat.
- (67) A bűncselekmények áldozatai számára kialakított menedékhelyek és egyéb megfelelő ideiglenes szálláshelyek alapvető szerepet játszanak az áldozatok erőszakos cselekményekkel szembeni védelmében. A biztonságos tartózkodási hely biztosításán túl a menedékhelyeknek meg kell adniuk a szükséges támogatást az áldozatok egészségével, többek között mentális egészségével, pénzügyi helyzetével és gyermekeik jóllétével kapcsolatos problémák megoldásához, végső soron felkészítve az áldozatokat az önálló életre. A tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy elegendő számú menedékhely és egyéb megfelelő ideiglenes szálláshely álljon rendelkezésre. Az „elegendő számú” kifejezés célja annak biztosítása, hogy valamennyi áldozat szükségleteit kielégítsék, mind a menedékhelyek,

mind a szakszolgálati támogatás tekintetében. Az Európa Tanács keretében a nőkkel szembeni erőszak és azon belül a kapcsolati erőszak leküzdésével foglalkozó munkacsoport tevékenységéről szóló, 2008. szeptemberi zárójelentés azt ajánlja, hogy minden régióban speciális női menedékhelyeken biztosítsanak biztonságos szállást, 10 000 lakosonként egy családi férőhellyel. A menedékhelyek számának azonban a tényleges szükségletek reális becslésétől kell függenie. A nők biztonságának garantálása érdekében az ilyen menedékhelyeken tartózkodó áldozatok személyazonosságát bizalmasan kell kezelni. A menedékhelyeket úgy kell kialakítani, hogy kielégítsék a nők sajátos szükségleteit, többek között a kizárólag nők számára fenntartott menedékhelyek biztosításával. Menedékhelyeket és egyéb megfelelő átmeneti szálláshelyet kell biztosítani a 18 év alatti eltartottak számára. Mindazonáltal az ilyen menedékhelyeken és szálláshelyeken elhelyezett áldozatok biztonsága és jólléte továbbra is prioritást élvez, különösen akkor, ha az áldozatok és a felnőttkor küszöbén álló eltartottak ugyanazon a szálláshelyen vannak elhelyezve. Amennyiben a menedékhelyek nem ingyenesek, és a tagállamok hozzájárulást kérnek az áldozatoktól a menedékhelyeken vagy átmeneti szállásokon való elhelyezés esetén, a hozzájárulásnak megfizethetőnek kell lennie, és nem akadályozhatja az áldozatok menedékhelyekhez vagy átmeneti szállásokhoz való hozzáférését. A menedékhelyeknek biztosítaniuk kell, hogy képzett és szakképzett személyzet álljon rendelkezésre, akik foglalkoznak az áldozatokkal és támogatják őket.

- (68) A gyermekeket érintő negatív következmények hatékony kezelése érdekében a gyermekeknek nyújtott támogatási intézkedéseknek magukban kell foglalniuk a gyermek életkorának, fejlődési szükségleteinek és egyéni helyzetének megfelelő specializált pszichológiai tanácsadást, szükség esetén gyermekgyógyászati ellátással együtt, és ezeket azonnal biztosítani kell, amint az illetékes hatóságok alapos okkal feltételezik, hogy gyermekek áldozattá válhattak, többek között az események tanúiként. A gyermekeknek nyújtott támogatás során elsősorban a gyermekeknek a Charta 24. cikkében meghatározott jogait kell figyelembe venni.
- (69) Figyelembe véve a nőkkel szembeni erőszak vagy a kapcsolati erőszak azon gyermekekre gyakorolt, egész életen át tartó következményeit, akiknek szülőjét e bűncselekmények következtében ölték meg, a tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy ezek a gyermekek teljes mértékben részesülhessenek ezen irányelv előnyeiből, különösen célzott védelmi és támogatási intézkedések révén, többek között a vonatkozó bírósági eljárások során is.
- (70) Annak érdekében, hogy biztosított legyen a gyermekek biztonsága a láthatási joggal rendelkező, szülői felügyeletet gyakorló elkövetővel vagy gyanúsítottal való esetleges találkozások során, az alkalmazandó nemzeti polgári jogi szabályok szerint meghatározottak szerint, a tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy felügyelet alatt álló semleges helyek – többek között gyermekvédelmi vagy gyermekjóléti hivatalok – álljanak rendelkezésre annak érdekében, hogy az ilyen látogatásokra a gyermek mindenek felett álló érdekét szem előtt tartva kerülhessen sor. Szükség esetén a látogatásokra gyermekvédelmi vagy gyermekjóléti tisztviselők jelenlétében kell sort keríteni. Amennyiben ideiglenes elhelyezésre van szükség, a gyermekeket prioritásként a szülői felügyeletet gyakorló azon személlyel együttesen kell elhelyezni, aki nem az elkövető vagy a gyanúsított. Mindig figyelembe kell venni a gyermek mindenek felett álló érdekét.
- (71) Az interszekcionális megkülönböztetés elszenvedő áldozatok fokozottan ki vannak téve az erőszak veszélyének. Ide tartozhatnak a fogyatékossgal élő nők, az eltartottkénti tartózkodásra való jogosultsággal vagy az eltartott hozzátartozói tartózkodási engedéllyel rendelkező nők, az okmányokkal nem rendelkező migráns nők, a nemzetközi védelmet kérelmező nők, a fegyveres konfliktus elől menekülő nők, a hajléktalanság által érintett nők, a faji vagy etnikai kisebbséghez tartozó nők, a vidéki térségekben élő nők, a prostituált nők, az alacsony jövedelemmel rendelkező nők, a fogva tartott nők, a lesbikus, meleg, biszexuális, transznemű vagy interszexuális személyek, az idősebb nők vagy az alkohol- és kábítószer-fogyasztással összefüggő problémákkal küzdő nők. Az interszekcionális megkülönböztetést elszenvedő áldozatoknak ezért különleges védelemben és támogatásban kell részesülniük.
- (72) A fogyatékossgal élő nők aránytalanul nagy mértékben szembesülnek a nőkkel szembeni erőszakkal és a kapcsolati erőszakkal, és fogyatékossguk miatt gyakran nehézségekbe ütköznek a védelmi és támogatási intézkedésekhez való hozzáférés terén. A tagállamoknak ezért biztosítaniuk kell, hogy más személyekkel azonos alapon teljes mértékben élhessenek az ezen irányelvben meghatározott jogokkal, ugyanakkor kellő figyelmet kell fordítaniuk az ilyen áldozatok különleges kiszolgáltatottságára és arra, hogy számukra valószínűleg nehézségekbe ütközhet a segítségkérés.
- (73) A nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak megelőzését célzó fellépéseknek az elsődleges, másodlagos és harmadlagos megelőző intézkedésekből álló átfogó megközelítésen kell alapulniuk. Az elsődleges megelőző intézkedéseknek az erőszak előfordulásának megelőzésére kell irányulniuk, és olyan fellépéseket foglalhatnak magukban, mint figyelemfelkeltő kampányok és célzott oktatási programok, amelyek célja, hogy növeljék a nyilvánosság tudatosságát és megértését az erőszak valamennyi formájának különböző megnyilvánulásaival és azok következményeivel kapcsolatban, valamint hogy már fiatal korban növeljék a beleegyezés kérdésével kapcsolatos ismereteket az interperszonális kapcsolatokban. A másodlagos megelőző intézkedéseknek az erőszak korai felismerésére és arra kell irányulniuk, hogy korai szakaszban felismerjék annak súlyosbodását vagy eszkalálódását. A harmadlagos megelőzésnek a bűnisméltés és az ismételt viktimizáció megelőzésére, valamint az erőszak következményeinek megfelelő kezelésére kell összpontosítania, és magában foglalhatja a szemtanúk beavatkozásának, a korai intervenciók központoknak, valamint az intervenciók programoknak az előmozdítását.

- (74) A tagállamoknak meg kell hozniuk a megfelelő megelőző intézkedéseket. Ezen intézkedések között a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak elleni küzdelmet célzó figyelemfelhívó kampányokat is lehet szervezni. A megelőzést a formális oktatásban is meg lehet valósítani, különösen a szexuális felvilágosítás, a társadalmi-érzelmi kompetenciák megerősítése és az empátia, valamint az egészséges és tiszteletteljes kapcsolatok kialakításának megtanulása révén. Figyelembe véve a nyelvi akadályokat, valamint az írástudás és a képességek különböző szintjeit, a tagállamoknak célzott intézkedésekre kell összpontosítaniuk a fokozottabb kockázatnak kitett csoportokat illetően, így többek között – életkorukat és érettségüket figyelembe véve – a gyermekekkel, a fogyatékossgal élő személyekkel, az alkohol- vagy kábítószer-fogyasztással összefüggő problémákkal küzdő személyekkel, valamint a leszbikus, meleg, biszexuális, transznemű vagy interszexuális személyekkel kapcsolatban.
- (75) A tagállamoknak intézkedéseket kell hozniuk annak érdekében, hogy megelőzzék a káros nemi sztereotípiák művelését annak érdekében, hogy meg lehessen szüntetni a nők alsóbbrendűségéről, illetve a nők és férfiak sztereotip szerepeiről alkotott elképzelést. Ide tartozhatnak olyan intézkedések is, amelyek célja annak biztosítása, hogy a kultúra, a szokások, a vallás, a hagyományok vagy a tisztesség ne szolgálhassanak a nőkkel szembeni erőszak vagy a kapcsolati erőszak bűncselekményeinek indokaként vagy ne eredményezzenek azokkal szembeni enyhébb fellépést. A megelőző intézkedéseknek arra kell ösztönözniük a férfiakat és a fiúkat, hogy mutassanak pozitív példát a férfiak és nők közötti egyenlőség támogatása terén, de az azon sztereotípiákkal való leszámolást is célul kell kitűzniük, amelyek szerint a férfiak nem kérhetnek segítséget az ellenük irányuló erőszak esetén. Tekintettel arra, hogy a gyermekek nagyon fiatal koruktól kezdve ki vannak téve a nemi szerepeknek, ami alakítja az öntudatukat, és befolyásolja tudományos és szakmai választásaikat, valamint a női és férfi szerepekkel kapcsolatos elvárásaikat egész életük során, már a koragyermekkori neveléstől és gondozástól kezdve alapvető fontosságú a nemi sztereotípiák kezelése.
- (76) Annak érdekében, hogy a források oda összpontosuljanak, ahol azokra a legnagyobb szükség van, a női nemi szervek megcsonkításával és a kényszerházassággal kapcsolatos tudatosság növelését célzó megelőző intézkedések meghozatalára vonatkozó követelménynek és ezen intézkedések mértékének arányosnak kell lennie az érintett tagállamban az e gyakorlat kockázatának kitett vagy érintett személyek számával.
- (77) Annak biztosítása érdekében, hogy az áldozatokat azonosítsák és megfelelő támogatásban és védelemben részesítsék, a tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy az áldozatokkal valószínűleg kapcsolatba kerülő tisztviselők képzésben és célzott tájékoztatásban részesüljenek. A bírósági alkalmazottaknak csak akkor kell ilyen képzésben részesülniük, ha valószínűleg kapcsolatba kerülnek az áldozatokkal, és csak olyan szinten, amely megfelel az áldozatokkal való kapcsolatuknak. A képzést népszerűsíteni kell az ügyvédek, az ügyészek, a bírák, valamint az áldozatsegítő és a helyreállító igazságszolgáltatási szolgáltatást nyújtó gyakorlati szakemberek körében is. E képzésnek szükség szerint magában kell foglalnia az azon speciális segítő szolgáltatásokkal kapcsolatos képzést is, amelyekhez az áldozatokat át kell irányítani, vagy ha munkájuk során sajátos szükségletekkel rendelkező áldozatokkal is kapcsolatba kerülnek, akkor az erre vonatkozó speciális képzést is, továbbá speciális pszichológiai képzést is. A képzéseknek ki kell terjedniük a megfélemlítés kockázatára és megelőzésére, az ismételt és másodlagos viktimizációra, valamint az áldozatok számára rendelkezésre álló védelmi és támogatási intézkedésekre. A munkahelyi szexuális zaklatás megelőzése és megfelelő kezelése érdekében a felügyeleti feladatokat ellátó személyeket is képezésben kell részesíteni, amennyiben a munkahelyi szexuális zaklatás a nemzeti jog alapján bűncselekménynek minősül. E személyeket a harmadik felek által elkövetett erőszak kockázatáról is tájékoztatni kell. A „harmadik fél által elkövetett erőszak” olyan erőszakot jelent, amelyet a munkavállalók a munkahelyen szenvedhetnek el egy kollégától eltérő személy részéről, és olyan eseteket foglal magában, mint az ápolónők beteges általi szexuális zaklatása.
- (78) A nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak valamennyi formája elleni küzdelemre és azok megelőzésére vonatkozó átfogó megközelítés kialakítása érdekében a tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy az érintett tisztviselők és szakemberek képzésben részesüljenek a koordinált multidiszciplináris együttműködésről annak biztosítása érdekében, hogy az illetékes kormányzati szervek és hatóságok gyorsan kezeljék az ügyek továbbutalását, és hogy az érintett szakembereket – többek között az orvosi, jogi, oktatási vagy szociális szolgáltatások területén – bevonják az ilyen ügyek kezelésébe. A tagállamokra kell bízni, hogy eldöntsék, hogyan szervezik meg az ilyen képzést. Az ezen irányelvben foglalt kötelezettségek nem értelmezhetők a felsőoktatási intézmények autonómiájába való beavatkozásként.
- (79) Az alacsony bejelentési arány ellensúlyozása érdekében a tagállamoknak kapcsolatba kell lépniük a bűnüldöző hatóságokkal különösen a káros nemi sztereotípiákkal kapcsolatos képzések kidolgozása, valamint a bűncselekmények megelőzése terén, tekintettel az erőszak veszélyének kitett csoportokkal és az áldozatokkal való jellemzően szoros kapcsolatukra.
- (80) Intervenció programokat kell létrehozni a nőkkel szembeni erőszak vagy a kapcsolati erőszak bűncselekményeinek elkövetésére vagy a bűnisméltésre irányuló kockázat megelőzése és minimálisra csökkentése érdekében. Az intervenció programokat képzett és szakképzett szakembereknek kell végrehajtaniuk. Az intervenció programoknak kifejezetten arra kell irányulniuk, hogy biztosítsák a biztonságos kapcsolatokat és megtanítsák a bűnelkövetőket vagy azokat, akik esetében fennáll a bűnelkövetés veszélye, hogyan tudnak erőszakmentes magatartást tanúsítani az interperszonális kapcsolatokban, és hogyan tudják ellensúlyozni az erőszakos viselkedési

mintákat. A tagállamok az intervenciók programokhoz a Nemek Közötti Egyenlőség Európai Intézete által kidolgozott közös szabványokat és iránymutatásokat használhatják.

- (81) Az ezen irányelv hatálya alá tartozó erőszak elkövetőjét vagy feltételezett elkövetőjét, aki sürgős eltávolítási határozat, távollattartási határozat és védelmi határozat hatálya alatt áll, tájékoztatni kell a rendelkezésre álló intervenciók programokról.
- (82) Ami a szexuális kényszerítésnek minősülő bűncselekményeket illeti, az elkövetőket arra kell ösztönözni, hogy a visszaesés kockázatának csökkentése érdekében intervenciók programokban vegyenek részt.
- (83) A tagállamok hatékony, átfogó és összehangolt szakpolitikákat fogadnak el és hajtanak végre, amelyek magukban foglalják a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak valamennyi formája elleni küzdelemre és azok megelőzésére irányuló összes releváns intézkedést. Ezeknek a politikáknak az áldozat jogait kell az összes intézkedés középpontjába helyezniük. A tagállamoknak – a tagállamok eljárási autonómiájának elvével összhangban – mérlegelési jogkört kell biztosítani annak eldöntésére, hogy milyen hatóságokat jelölnek ki vagy hoznak létre arra a célra, hogy az erőszak ezen irányelv hatálya alá tartozó valamennyi formája elleni küzdelemre és azok megelőzését célzó szakpolitikák és intézkedések koordinálásáért, végrehajtásáért, nyomon követéséért és értékeléséért felelős hivatalos szervekként járjanak el, feltéve, hogy e hatóságok rendelkeznek az ezen irányelvben meghatározott feladatok elvégzéséhez szükséges kompetenciákkal. A tagállamoknak a nemzeti joggal összhangban és az egyes tagállamokon belüli hatáskörmegosztás sérelme nélkül biztosítaniuk kell a minimális szakpolitikai koordinációt központi szinten és adott esetben regionális vagy helyi szinten. Ez a koordináció a nemzeti cselekvési tervek részét képezheti.
- (84) Az áldozatokkal foglalkozó civil szervezetek, köztük a nem kormányzati szervezetek, a szereplők széles körét foglalják magukban, többféle funkcióval és hatáskörrel. Az ilyen szervezetek értékes szakértelemmel rendelkeznek, és bevonásuk és hozzájárulásuk hasznosan felhasználható a kormányzati politikák kidolgozásának, végrehajtásának és nyomon követésének folyamatában.
- (85) A nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak elleni küzdelem részeként a tagállamoknak nemzeti cselekvési terveket kell elfogadniuk.
- (86) Annak biztosítása érdekében, hogy online erőszakkal kapcsolatos, ezen irányelvben meghatározott bűncselekmények áldozatai hatékonyan érvényesíthessék az ilyen bűncselekményekhez kapcsolódó jogellenes anyagok eltávolításához való jogukat, a tagállamoknak ösztönözniük kell a releváns közvetítő szolgáltatók közötti önszabályozó együttműködést. Annak biztosítása érdekében, hogy az ilyen anyagokat korán meg lehessen találni és hatékonyan lehessen kezelni, valamint hogy az ilyen bűncselekmények áldozatai megfelelő segítséget és támogatást kapjanak, a tagállamoknak elő kell segíteniük önkéntes jellegű önszabályozó intézkedések – például magatartási kódexek – létrehozását vagy fel kell hívniük a figyelmet a már meglévő ilyen intézkedésekre. Ennek keretében elő kell segíteni a rendszerszintű kockázatok feltárását célzó önszabályozó intézkedéseket is, kiváltképp az online erőszak kezelése érdekében létrehozott mechanizmusok megerősítése, valamint az ilyen közvetítő szolgáltatóknak az erőszak megelőzésében és az áldozatoknak biztosított segítség és támogatás nyújtásában részt vevő alkalmazottai számára nyújtott képzések javítása érdekében. Az ilyen önszabályozó intézkedések kiegészíthetők az uniós szintű – különösen az (EU) 2022/2065 rendelet szerinti – fellépéssel.
- (87) A bevált gyakorlatok cseréje és az egyedi esetekben folytatott konzultáció az Eurojust, a büntetőügyekben illetékes Európai Igazságügyi Hálózat és más érintett uniós ügynökségek megbízatásán belül nagy értéket képviselhet a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak valamennyi formája elleni küzdelem és azok megelőzése szempontjából.
- (88) A nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak megfelelő kezelésére irányuló szakpolitikákat csak átfogó és összehasonlítható, lebontott adatok alapján lehet kidolgozni. A tagállami fejlemények hatékony nyomon követése érdekében a tagállamokat felkérjük arra is, hogy rendszeresen végezzenek felméréseket. Ezt a Bizottság (Eurostat) harmonizált módszertanának alkalmazásával lehetne megvalósítani.
- (89) A tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy az ezen irányelv alkalmazásában összegyűjtött adatok a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak elterjedtségének és tendenciáinak nyomon követéséhez feltétlenül szükséges mértékre korlátozódjanak, és új szakpolitikai stratégiákat kell kidolgozniuk ezen a területen. A tagállamoknak a kért adatokat a Nemek Közötti Egyenlőség Európai Intézetének rendelkezésére kell bocsátaniuk az adatok uniós szintű összehasonlíthatóságának, értékelésének és elemzésének lehetővé tétele érdekében.

- (90) A személyes adatok ezen irányelv alapján történő kezelését – beleértve a személyes adatok illetékes hatóságok általi cseréjét vagy továbbítását is – az (EU) 2016/679 rendelettel, valamint a 2002/58/EK⁽¹³⁾ és az (EU) 2016/680 európai parlamenti és tanácsi irányelvvel összhangban kell végezni. A személyes adatok uniós intézmények, szervek, hivatalok vagy ügynökségek általi kezelését az (EU) 2016/794⁽¹⁴⁾, az (EU) 2018/1725⁽¹⁵⁾ és az (EU) 2018/1727⁽¹⁶⁾ európai parlamenti és tanácsi rendelettel vagy bármely más alkalmazandó uniós adatvédelmi szabállyal összhangban kell végezni.
- (91) Ez az irányelv minimumszabályokat állapít meg, ezért a tagállamok szabadon elfogadhatnak vagy fenntarthatnak szigorúbb büntetőjogi szabályokat a nőkkel szembeni erőszak területén a bűncselekményi tényállások és büntetések meghatározására vonatkozóan. Az ezen irányelvben az áldozatok jogaival kapcsolatban meghatározott rendelkezések tekintetében a tagállamok szigorúbb előírásokat tartalmazó rendelkezéseket is bevezethetnek vagy fenntarthatnak, többek között olyanokat, amelyek magasabb szintű védelmet és támogatást biztosítanak az áldozatok számára.
- (92) Mivel ezen irányelv célját – azaz azt, hogy a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak elleni küzdelem és azok megelőzése Uniós-szerte, közös minimumszabályok alapján történjen – a tagállamok nem tudják kielégítően megvalósítani, az Unió szintjén azonban a tervezett intézkedések terjedelme és hatásai miatt e célok jobban megvalósíthatók, az Unió intézkedéseket hozhat az EUSZ 5. cikkében foglalt szubszidiaritás elvének megfelelően. Az említett cikkben foglalt arányosság elvének megfelelően ez az irányelv nem lépi túl az e cél eléréséhez szükséges mértéket.
- (93) Az EUSZ-hez és az EUMSZ-hez csatolt, az Egyesült Királyságnak és Írországnak a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség tekintetében fennálló helyzetéről szóló 21. jegyzőkönyv 3. cikkével összhangban Írország 2022. június 22-én kelt levelében bejelentette, hogy részt kíván venni ennek az irányelvnek az elfogadásában és alkalmazásában.
- (94) Az EUSZ-hez és az EUMSZ-hez csatolt, Dánia helyzetéről szóló 22. jegyzőkönyv 1. és 2. cikke értelmében Dánia nem vesz részt ennek az irányelvnek az elfogadásában, az rá nézve nem kötelező és nem alkalmazandó.
- (95) Az (EU) 2018/1725 rendelet 42. cikkének (1) bekezdésével összhangban konzultációra került sor az európai adatvédelmi biztossal, aki 2022. április 5-én nyilvánított véleményt,

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

1. FEJEZET

ÁLTALÁNOS RENDELKEZÉSEK

1. cikk

Tárgy és hatály

(1) Ez az irányelv szabályokat állapít meg a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak megelőzésére és leküzdésére. Minimumszabályokat határoz meg a következőkre vonatkozóan:

- bűncselekményi tényállások és büntetések meghatározása a nők és gyermekek szexuális kizsákmányolása és a kiberbűnözés területén;
- a nőkkel szembeni erőszak vagy a kapcsolati erőszak valamennyi formájának áldozatait megillető jogok a büntetőeljárást megelőzően, annak folyamán, és azt követően megfelelő ideig;

⁽¹³⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2002/58/EK irányelve (2002. július 12.) elektronikus hírközlési ágazatban a személyes adatok kezeléséről, feldolgozásáról és a magánélet védelméről (Elektronikus hírközlési adatvédelmi irányelv) (HL L 201., 2002.7.31., 37. o.).

⁽¹⁴⁾ Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2016/794 rendelete (2016. május 11.) a Bűnüldözési Együttműködés Európai Uniói Ügynökségéről (Europol), valamint a 2009/371/IB, a 2009/934/IB, a 2009/935/IB, a 2009/936/IB és a 2009/968/IB tanácsi határozat felváltásáról és hatályon kívül helyezéséről (HL L 135., 2016.5.24., 53. o.).

⁽¹⁵⁾ Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2018/1725 rendelete (2018. október 23.) a természetes személyeknek a személyes adatok uniós intézmények, szervek, hivatalok és ügynökségek általi kezelése tekintetében való védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 45/2001/EK rendelet és az 1247/2002/EK határozat hatályon kívül helyezéséről (HL L 295., 2018.11.21., 39. o.).

⁽¹⁶⁾ Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2018/1727 rendelete (2018. november 14.) az Európai Unió Büntető Igazságügyi Együttműködési Ügynökségéről (Eurojust) és a 2002/187/IB tanácsi határozat felváltásáról és hatályon kívül helyezéséről, (HL L 295., 2018.11.21., 138. o.).

c) az áldozatok védelme és támogatása, megelőzés és korai beavatkozás.

(2) A 3–7. fejezet a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak valamennyi áldozatára alkalmazandó, nemüktől függetlenül. Az ilyen áldozatok közé tartozik a 2. fejezet alapján bűncselekménynek minősülő cselekmények összes áldozata, valamint a nőkkel szembeni erőszak vagy a kapcsolati erőszak bármely más, egyéb uniós jogi aktusok vagy nemzeti jog alapján bűncselekménynek minősülő cselekményének valamennyi áldozata.

2. cikk

Fogalommeghatározások

Ezen irányelv alkalmazásában:

- a) „nőkkel szembeni erőszak”: a nemi alapú erőszak mindazon cselekményei, amelyek nő vagy lány ellen irányulnak amiatt, hogy nő vagy lány, vagy amelyek aránytalanul nagy mértékben érintik a nőket vagy lányokat, amelyek testi, szexuális, lelki vagy gazdasági sérülést vagy szenvedést okoznak vagy okozhatnak, beleértve az ilyen cselekményekkel való fenyegetést, a kényszerítést vagy a szabadságtól való önkényes megfosztást, függetlenül attól, hogy az nyilvánosan vagy a magánéletben történik-e;
- b) „kapcsolati erőszak”: a fizikai, a szexuális, a pszichológiai vagy a gazdasági erőszak mindazon cselekményei, amelyek a családon vagy a háztartáson belül – biológiai vagy jogi családi kötelékektől függetlenül –, vagy a volt vagy jelenlegi házastársak vagy partnerek között történnek, függetlenül attól, hogy az elkövető az áldozattal azonos helyen lakik vagy lakott-e;
- c) „áldozat”: nemtől függetlenül minden olyan személy, aki közvetlenül a nőkkel szembeni erőszak vagy a kapcsolati erőszak által okozott sérelmet szenvedett el, beleértve azokat a gyermekeket, akik amiatt szenvedtek el sérelmet, hogy kapcsolati erőszak tanúi voltak;
- d) „tárhelyszolgáltató”: az (EU) 2022/2065 rendelet 3. cikke g) pontjának iii. alpontjában meghatározott tárhelyszolgáltató;
- e) „közvetítő szolgáltató”: az (EU) 2022/2065 rendelet 3. cikkének g) pontjában meghatározott logisztikai közvetítő szolgáltató;
- f) „gyermek”: bármely 18 évesnél fiatalabb személy;
- g) „eltartott”: az áldozat gyermeke, illetve az elkövetőn vagy gyanúsítotton kívüli bármely olyan személy, aki az áldozattal egy háztartásban él, és akinek gondozását és támogatását az áldozat biztosítja;
- h) „illetékes hatóság”: a nemzeti jog alapján az ezen irányelvben előírt valamely feladat ellátására illetékesként kijelölt hatóság.

2. FEJEZET

A NŐK ÉS GYERMEKEK SZEXUÁLIS KIZSÁKMÁNYOLÁSÁVAL ÉS A KIBERBŰNÖZÉSSEL KAPCSOLATOS BŰNCSELEKMÉNYEK

3. cikk

Női nemi szervek megcsonkítása

A tagállamok biztosítják, hogy a következő szándékos cselekmények bűncselekményként büntetendők legyenek:

- a) a nagy szeméremajkak, a kis szeméremajkak vagy a klitorisz egészének vagy egy részének kimetszése, infibulációja vagy más csonkítása;
- b) nő vagy lány kényszerítése vagy rábírása arra, hogy vesse alá magát az a) pontban említett bármely cselekménynek.

4. cikk

Kényszerházasság

A tagállamok biztosítják, hogy a következő szándékos cselekmények bűncselekményként büntetendők legyenek:

- a) egy felnőtt vagy egy gyermek házasságkötésre kényszerítése;
- b) egy felnőttnek vagy egy gyermeknek a lakóhelyétől eltérő ország területére csábítása e felnőtt vagy gyermek házasságkötésre való kényszerítése céljából.

5. cikk

Intim vagy manipulált anyagok nem beleegyezésen alapuló megosztása

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a következő szándékos cselekmények bűncselekményként büntetendők legyenek:

- a) kifejezetten szexuális tevékenységeket vagy egy személy intim testrészeit ábrázoló képek, videók vagy hasonló anyagok információs és kommunikációs technológiák (a továbbiakban: IKT) révén történő hozzáférhetővé tétele a nyilvánosság számára az említett személy beleegyezése nélkül, amennyiben az ilyen cselekmény súlyos kárt okozhat az érintett személynek;
- b) IKT révén képek, videók vagy hasonló anyagok előállítása, manipulálása vagy megváltoztatása azt a benyomást keltve, hogy egy másik személy kifejezetten szexuális tevékenységet folytat, majd ezt követően az anyagok hozzáférhetővé tétele a nyilvánosság számára az említett személy beleegyezése nélkül, amennyiben az ilyen cselekmény súlyos kárt okozhat az említett személynek;
- c) az a) vagy b) pontban említett magatartással való fenyegetés annak érdekében, hogy egy másik személyt bizonyos cselekmény megtételére, az abba való beletörődésre vagy egy cselekménytől való tartózkodásra kényszerítsenek.

(2) E cikk (1) bekezdésének a) és b) pontja nem érinti a Chartában foglalt jogok, szabadságok és elvek tiszteletben tartásának kötelezettségét, és a véleménynyilvánítás és a tájékozódás szabadságával, valamint a művészet és a tudomány szabadságával kapcsolatos, az uniós vagy nemzeti jogban átültetett alapelvek sérelme nélkül alkalmazandó.

6. cikk

Internetes fenyegető zaklatás

A tagállamok biztosítják, hogy a következő szándékos cselekmény bűncselekményként büntetendő legyen: egy személy ismételt vagy folyamatos megfigyelés alá helyezése az adott személy beleegyezése vagy jogi felhatalmazás nélkül, IKT révén, az adott személy mozgásának és tevékenységeinek nyomon követése vagy megfigyelése céljából, amennyiben az ilyen cselekmény súlyos kárt okozhat az említett személynek.

7. cikk

Internetes zaklatás

A tagállamok biztosítják, hogy a következő szándékos cselekmények bűncselekményként büntetendők legyenek:

- a) IKT révén ismételten vagy folyamatosan fenyegető magatartás tanúsítása egy személy ellen, legalább azokban az esetekben, amikor az ilyen magatartás bűncselekmény elkövetésére irányuló fenyegetésekkel jár, és amennyiben e magatartás valószínűsíthetően ahhoz vezet, hogy az említett személy komolyan félti saját vagy eltartottjai biztonságát;
- b) IKT révén más személyekkel közösen fenyegető vagy sértő magatartás tanúsítása egy személy ellen olyan módon, hogy az a nyilvánosság számára hozzáférhető, amennyiben valószínűsíthető, hogy az ilyen magatartás súlyos lelki sérülést okoz az említett személynek;
- c) IKT révén a nemi szerveket ábrázoló kép, videó vagy egyéb hasonló anyag kéretlen elküldése valamely személynek, amennyiben valószínűsíthető, hogy az ilyen magatartás súlyos lelki sérülést okoz az említett személynek;

- d) IKT révén egy személy személyes adatait tartalmazó anyagoknak az említett személy beleegyezése nélküli hozzáférhetővé tétele a nyilvánosság számára abból a célból, hogy más személyeket bírjtsanak fel arra, hogy testi vagy súlyos lelki sérülést okozzanak az említett személynek.

8. cikk

Erőszakra vagy gyűlöletre való internetes uszítás

- (1) A tagállamok biztosítják, hogy bűncselekményként büntetendő legyen a nem alapján meghatározott személyek csoportjával vagy ilyen csoport valamely tagjával szemben erőszakra vagy gyűlöletre való szándékos uszítás az ilyen uszítást tartalmazó anyagok nyilvános, IKT révén történő terjesztése.
- (2) Az (1) bekezdés alkalmazásakor a tagállamok dönthetnek úgy, hogy kizárólag azt a cselekményt büntetik, amely a közrend megzavarására alkalmas vagy fenyegető, gyalázkodó vagy sértő jellegű.

9. cikk

Felbujtás, bűnsegély és kísérlet

- (1) A tagállamok biztosítják, hogy a 3–6. cikkben és a 7. cikk (1) bekezdésének b) pontjában említett bármely bűncselekmény elkövetésére való felbujtás bűncselekményként büntetendő legyen.
- (2) A tagállamok biztosítják, hogy a 3. cikk (1) bekezdésének a) pontjában és a 4–8. cikkben említett bűncselekmények elkövetéséhez nyújtott bűnsegély bűncselekményként büntetendő legyen.
- (3) A tagállamok biztosítják, hogy a 3. és 4. cikkben említett bármely bűncselekmény elkövetésének kísérlete bűncselekményként büntetendő legyen.

10 cikk

Szankciók

- (1) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a 3–9. cikkben említett bűncselekményeket hatékony, arányos és visszatartó erejű büntetőjogi szankciókkal büntessék.
- (2) A tagállamok biztosítják, hogy a 3. cikkben említett bűncselekmények büntetési tételének felső határa legalább öt év szabadságvesztés legyen.
- (3) A tagállamok biztosítják, hogy a 4. cikkben említett bűncselekmények büntetési tételének felső határa legalább három év szabadságvesztés legyen.
- (4) A tagállamok biztosítják, hogy az 5. és 6. cikkben, a 7. cikk (1) bekezdésének a), b) és d) pontjában, valamint a 8. cikkben említett bűncselekmények büntetési tételének felső határa legalább egy év szabadságvesztés legyen.

11. cikk

Súlyosító körülmények

Amennyiben az alábbi körülmények nem tartoznak a 3–8. cikkben említett bűncselekmények tényállási elemei közé, a tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy a vonatkozó, a 3–8. cikkben említett bűncselekményekkel kapcsolatban a következő körülmények közül egy vagy több – a nemzeti joggal összhangban – súlyosító körülménynek legyen tekinthető:

- a) a bűncselekményt vagy egyéb, a nőikkel szembeni erőszak vagy a kapcsolati erőszak körébe tartozó bűncselekményt ismételtén követték el;
- b) a bűncselekményt olyan személy ellen követték el, aki különleges körülmények – például függőségi helyzet vagy fizikai, szellemi, értelmi vagy érzékszervi fogyatékosság – miatt kiszolgáltatott;
- c) a bűncselekményt gyermek sérelmére követték el;

- d) a bűncselekményt gyermek jelenlétében követték el;
- e) a bűncselekményt két vagy több személy együtt követte el;
- f) a bűncselekményt rendkívül súlyos erőszak előzte meg vagy kísérte;
- g) a bűncselekményt fegyver használatával vagy azzal való fenyegetéssel követték el;
- h) a bűncselekményt erőszak használatával vagy azzal való fenyegetéssel, vagy kényszerítés alkalmazásával követték el;
- i) a cselekmény az áldozat halálát okozta, vagy súlyos testi vagy lelki sérülést okozott számára;
- j) az elkövetőt korábban már elítélték hasonló jellegű bűncselekményért;
- k) a bűncselekményt korábbi vagy aktuális házastárs vagy élettárs sérelmére követték el;
- l) a bűncselekményt az áldozat családtagja vagy vele együtt élő személy követte el;
- m) a bűncselekményt elismert bizalmi, hatalmi vagy befolyási helyzettel való visszaéléssel követték el;
- n) a bűncselekményt egy személy ellen azért követték el, mert az hivatalos személy, újságíró vagy emberijog-védő;
- o) a bűncselekmény célja egy személy, egy család, egy közösség vagy más hasonló csoport úgynevezett „becsületének” megőrzése vagy helyreállítása volt;
- p) a bűncselekmény célja az volt, hogy megbüntesse az áldozatot szexuális irányultsága, neme, bőrszíne, vallása, társadalmi származása vagy politikai meggyőződése miatt.

12. cikk

Joghatóság

(1) Minden tagállam meghozza az ahhoz szükséges intézkedéseket, hogy a 3–9. cikkben említett bűncselekményekre vonatkozóan megállapítsa joghatóságát, ha:

- a) a bűncselekményt egészben vagy részben a területén követték el; vagy
- b) az elkövető a saját állampolgára.

(2) A tagállam tájékoztatja a Bizottságot, ha úgy dönt, hogy joghatóságát kiterjeszti a 3–9. cikkben említett, a területén kívül elkövetett bűncselekményekre, ha:

- a) a bűncselekményt valamely állampolgára vagy olyan személy sérelmére követték el, akinek a szokásos tartózkodási helye a területén van; vagy
- b) az elkövető szokásos tartózkodási helye a területén van.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy az 5–9. cikkben említett bűncselekményekre vonatkozóan megállapított joghatóságuk kiterjedjen azokra a helyzetekre, amikor a bűncselekményt a területükről elért IKT révén követték el, függetlenül attól, hogy közvetítő szolgáltató a területükön található-e.

(4) Az e cikk (1) bekezdésének b) pontjában említett esetekben minden tagállam biztosítja, hogy a 3. és 4. cikkben említett bűncselekményekre vonatkozóan megállapított joghatósága ne függjön attól a feltételtől, hogy a felsorolt cikkeken említett cselekmény abban az államban legyen bűncselekményként büntetendő, ahol azt elkövették.

(5) Az (1) bekezdés b) pontjában említett esetekben a tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy joghatóságuk gyakorlása ne függjön attól a feltételtől, hogy a büntetőeljárás megindítására kizárólag az áldozat által a bűncselekmény elkövetésének helyén tett bejelentést, vagy a bűncselekmény elkövetésének helye szerinti állam által tett feljelentést követően kerülhet sor.

13. cikk

Elévülési idők

(1) A tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket annak érdekében, hogy olyan elévülési időt állapítsanak meg, amely az elkövetést követően elegendő időt biztosít a 3–9. cikkben említett bűncselekményekkel kapcsolatos nyomozásra, büntetőeljárás lefolytatására, az említett bűncselekmények tárgyalására és elbírálására ahhoz, hogy az említett bűncselekményekkel szemben hatékonyan lehessen fellépni. Az elévülési időnek az érintett bűncselekmény súlyával arányosnak kell lennie.

(2) Ha az áldozat gyermek, a 3. cikkben említett bűncselekmények tekintetében az elévülési idő legkorábban akkor kezdődik, amikor az áldozat betöltötte 18. életévét.

3. FEJEZET

AZ ÁLDOZATOK VÉDELME ÉS AZ IGAZSÁGSZOLGÁLTATÁSHOZ VALÓ JOG

14. cikk

A nőekkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak bejelentése

(1) A 2012/29/EU irányelv 5. cikke szerinti feljelentés esetén a tagállamok az áldozatokat megillető jogok mellett biztosítják, hogy az áldozatok elérhető, könnyen használható, biztonságos és könnyen hozzáférhető csatornákon keresztül be tudják jelenteni az illetékes hatóságoknak a nőekkel szembeni erőszak vagy a kapcsolati erőszak cselekményeit. Ez magában foglalja – legalább az ezen irányelv 5–8. cikkében említett kibercselekmények esetében – az online vagy más hozzáférhető és biztonságos IKT-n keresztül történő bejelentés lehetőségét, az online bejelentés hivatalossá tételére vonatkozó nemzeti eljárási szabályok sérelme nélkül.

A tagállamok biztosítják, hogy az online vagy egyéb hozzáférhető és biztonságos IKT-n keresztül történő bejelentés lehetősége magában foglalja a bizonyítékok első albekezdésben meghatározott módon történő benyújtásának lehetőségét, a bizonyítékok benyújtásának hivatalossá tételére vonatkozó nemzeti eljárási szabályok sérelme nélkül.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy az áldozatok a 2012/29/EU irányelv 13. cikkével összhangban jogi segítségnyújtásban részesüljenek. A tagállamok kiterjeszthetik a jogi segítségnyújtást a bűncselekményt bejelentő áldozatokra, amennyiben a nemzeti jog úgy rendelkezik.

(3) A tagállamok meghozzák a szükséges intézkedéseket annak érdekében, hogy ösztönözzék a nőekkel szembeni erőszak vagy a kapcsolati erőszak cselekményeinek elkövetéséről vagy erőszakos cselekmények várható elkövetéséről tudomással bíró vagy azt jóhiszeműen feltételező személyeket, hogy tegyenek bejelentést e cselekményekről az illetékes hatóságok számára, negatív következményektől való félelem nélkül.

(4) A tagállamok biztosítják, hogy a titoktartási kötelezettség alatt álló egészségügyi szakemberek bejelentést tehessenek az illetékes hatóságoknak, amennyiben alapos okkal feltételezik, hogy közvetlen veszélye áll fenn annak, hogy egy személy nőekkel szembeni erőszak vagy kapcsolati erőszak eredményeként súlyos testi sérülést fog elszenvedni.

(5) A tagállamok biztosítják, hogy amennyiben az áldozat gyermek, az ügyvédi titoktartási kötelezettségre vagy – ha a nemzeti jog így rendelkezik – a gyónási titoktartásra vagy egyenértékű elvekre vonatkozó szabályok sérelme nélkül, a nemzeti jog alapján titoktartási kötelezettség alatt álló szakemberek bejelentést tehessenek az illetékes hatóságoknak, amennyiben alapos okkal feltételezik, hogy nőekkel szembeni erőszak vagy kapcsolati erőszak nyomán a gyermek súlyos testi sérülést szenvedett el.

(6) Amennyiben gyermekek jelentik be nőekkel szembeni erőszak vagy kapcsolati erőszak cselekményét, a tagállamok biztosítják, hogy a bejelentési eljárások biztonságosak és bizalmasak legyenek, valamint gyermekbarát módon legyenek kialakítva és hozzáférhetővé téve, és gyermekbarát nyelven legyenek megfogalmazva és hozzáférhetővé téve, a gyermekek életkorának és érettségének megfelelően.

A tagállamok biztosítják, hogy gyermekekkel való munkavégzésre kiképzett szakemberek segítik a bejelentési eljárást annak biztosítása érdekében, hogy az a gyermek mindenek felett álló érdekét szolgálja.

A tagállamok biztosítják, hogy amennyiben a szülői felügyeletet gyakorló személy részt vesz az erőszakos cselekményben, a gyermek azon lehetősége, hogy bejelentse a cselekményt, ne függjön a szülői felügyeletet gyakorló személy hozzájárulásától, és hogy a gyermek biztonságának védelméhez szükséges intézkedéseket az illetékes hatóságok még azelőtt meghozzák, hogy az adott személyt tájékoztatták volna a bejelentésről.

15. cikk

Nyomozás és vádemelés

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a nőkkel szembeni erőszak vagy a kapcsolati erőszak cselekményeivel kapcsolatos nyomozást és vádemelést végző személyek, egységek vagy szolgálatok megfelelő szakértelemmel rendelkezzenek az ilyen ügyekben, és hatékony nyomozati eszközökkel rendelkezzenek az ilyen cselekmények hatékony kivizsgálásához és az azok miatti vádemeléshez, különösen ahhoz, hogy az 5–8. cikkben említett kiberbűnözés esetén elektronikus bizonyítékokat gyűjtsenek, elemezzenek és helyezzenek biztonságba.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy a nőkkel szembeni erőszak vagy a kapcsolati erőszak bejelentett cselekményeit haladéktalanul feldolgozzák, és nyomozás és vádemelés, valamint szükség esetén a 19. cikk szerinti védelmi intézkedések meghozatala céljából haladéktalanul átadják az illetékes hatóságoknak.

(3) Amennyiben az illetékes hatóságok alapos okkal feltételezhetik, hogy bűncselekmény elkövetésére kerülhetett sor, indokolatlan késedelem nélkül, akár bejelentés nyomán, akár saját kezdeményezésükre hatékonyan ki kell vizsgálniuk a nőkkel szembeni erőszak vagy a kapcsolati erőszak cselekményeit. Biztosítják, hogy az ügy bekerüljön a hivatalos nyilvántartásba, és a nemzeti joggal összhangban meg kell őrizniük a vonatkozó megállapításokat és bizonyítékokat.

(4) A bizonyíték önkéntes biztosításának segítése érdekében, különösen a szexuális erőszak eseteiben, az illetékes hatóságoknak indokolatlan késedelem nélkül a releváns egészségügyi szakemberekhez vagy a 25., 26. és 27. cikkben említett, a bizonyítékok biztosításához való segítségnyújtásra szakosodott segítő szolgálatokhoz kell irányítaniuk az áldozatot. Az áldozatokat a lehető legkorábban tájékoztatni kell a bizonyítékgyűjtés fontosságáról.

(5) A tagállamok biztosítják, hogy a szexuális kényszerítés cselekményeivel kapcsolatos nyomozás vagy vádemelés ne függjön a cselekmény áldozat vagy az áldozat képviselője általi bejelentésétől, vagy az áldozat vagy az áldozat képviselője általi feljelentéstől, és hogy a büntetőeljárás ne szűnjön meg kizárólag a bejelentés vagy a feljelentés visszavonása miatt.

16. cikk

Egyéni értékelés az áldozatok védelmi szükségleteinek azonosítása érdekében

(1) A tagállamok biztosítják, hogy – legalább a szexuális erőszak áldozatai és a kapcsolati erőszak áldozatai vonatkozásában – a 2012/29/EU irányelv 22. cikke szerinti, az egyéni értékelésre vonatkozó követelmények mellett teljesüljenek az e cikkben foglalt követelmények is.

(2) A lehető legkorábban – például az áldozatnak az illetékes hatóságokkal való első kapcsolatfelvételkor vagy a velük való első kapcsolatfelvételt követően a lehető leghamarabb – az áldozat sajátos védelmi szükségleteit egyéni értékeléssel kell meghatározni, adott esetben az összes érintett illetékes hatósággal együttműködve.

(3) A (2) bekezdésben említettek szerinti egyéni értékelésnek az elkövető vagy a gyanúsított jelentette kockázatra kell összpontosítania. Ez a kockázat a következők bármelyikét magában foglalhatja:

- a) az ismételt erőszak kockázata;
- b) a testi vagy lelki sérülés kockázata;
- c) a fegyverek lehetséges használata és az azokhoz való hozzáférés;
- d) az a tény, hogy az elkövető vagy a gyanúsított együtt él az áldozattal;
- e) az elkövető vagy a gyanúsított kábítószerrel vagy alkohollal való visszaélése;
- f) gyermekbántalmazás;
- g) mentális egészségügyi problémák; vagy
- h) fenyegető zaklatás.

(4) A (2) bekezdésben említettek szerinti egyéni értékelés során figyelembe kell venni az áldozat egyedi körülményeit, többek között azt, hogy az áldozat tapasztal-e a nem és bármely más, a megkülönböztetés alapját képező, a Charta 21. cikkében foglalt tulajdonság vagy tulajdonságok kombinációján alapuló megkülönböztetést (a továbbiakban: interszekcionális megkülönböztetés), és ezért fokozottan ki van-e téve az erőszak veszélyének, valamint az áldozat saját

beszámolóját és helyzetértékelését. Az értékelést az áldozat mindenek felett álló érdekében kell lefolytatni, különös figyelmet fordítva a másodlagos vagy ismételt viktimizáció elkerülésének szükségességére.

(5) A tagállamok biztosítják, hogy az illetékes hatóságok megfelelő védelmi intézkedéseket hozzanak az áldozattal kapcsolatban, kellően figyelembe véve a (2) bekezdésben említettek szerinti egyéni értékelést. Az ilyen intézkedések többek között a következők lehetnek:

- a) a 2012/29/EU irányelv 23. és 24. cikke szerinti intézkedések;
- b) az ezen irányelv 19. cikke szerinti sürgős eltávolítási határozatok, távoltartási határozatok vagy védelmi határozatok meghozatala;
- c) az elkövető vagy a gyanúsított magatartásának kezelésére irányuló, az e bekezdés a) és b) pontjában említettektől eltérő intézkedések, különösen ezen irányelv 37. cikke alapján.

(6) A (2) bekezdésben említettek szerinti egyéni értékelést adott esetben az eljárás szakaszától függően valamennyi más illetékes hatósággal, valamint az érintett segítő szolgálatokkal, például áldozatvédelmi központokkal, szakszolgálatokkal, szociális szolgálatokkal, egészségügyi szakemberekkel, menedékhelyekkel, segítő szakszolgálatokkal, valamint egyéb érdekelt felekkel együttműködve kell elvégezni.

(7) Az illetékes hatóságok rendszeres időközönként felülvizsgálják a (2) bekezdésben említettek szerinti egyéni értékelést – és adott esetben az (5) bekezdésnek megfelelően új védelmi intézkedéseket hoznak, vagy aktualizálják a folyamatban lévőköt – annak biztosítása érdekében, hogy ezen intézkedések az áldozat aktuális helyzetét kezeljék.

(8) Az eltartottakról a (2) bekezdésben említettek szerinti egyéni értékelés nélkül is vélelmezni kell, hogy sajátos védelmi szükségletekkel rendelkeznek, kivéve, ha vannak arra utaló jelek, hogy nincsenek sajátos védelmi szükségleteik.

17. cikk

Az áldozatok támogatási szükségleteinek egyéni értékelése

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a 16. cikkben említett egyéni értékelést figyelembe véve az illetékes hatóságok értékeljék az áldozat egyéni támogatási szükségleteit a 4. fejezetben előírtak szerint. Az illetékes hatóságok értékelik az eltartottak egyéni támogatási szükségleteit a 4. fejezetben előírtak szerint, kivéve, ha vannak arra utaló jelek, hogy nincsenek sajátos támogatási igényeik.

(2) Az áldozatoknak az e cikk (1) bekezdése szerinti támogatási szükségleteinek egyéni értékelésére a 16. cikk (4), (6) és (7) bekezdését kell alkalmazni.

18. cikk

A segítő szolgálatokhoz való irányítás

(1) Amennyiben a 16. és 17. cikkben említett értékelések konkrét támogatási vagy védelmi szükségleteket tárnak fel, vagy ha az áldozat támogatást kér, a tagállamok biztosítják, hogy a segítő szolgálatok, például az illetékes hatóságokkal együttműködve a segítő szakszolgálatok kapcsolatba lépjenek az áldozatokkal a támogatás nyújtása érdekében, kellően figyelembe véve biztonságukat. A tagállamok a kapcsolatfelvételt az áldozat beleegyezésétől tehetik függővé.

(2) Az illetékes hatóságoknak indokolatlan késedelem nélkül és összehangolt módon kell válaszolniuk az áldozat védelem és támogatás iránti kérelmére.

(3) A tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy az illetékes hatóságok a kiskorú áldozatokat szükség esetén segítő szolgálatokhoz irányíthassák, szükség esetén a szülői felelősség gyakorlásának előzetes beleegyezése nélkül is.

(4) Amennyiben az szükséges annak biztosításához, hogy az áldozat megfelelő támogatásban és védelemben részesüljön, a tagállamok biztosítják, hogy az illetékes hatóságok továbbítsák az áldozatra és az áldozat helyzetére vonatkozó releváns személyes adatokat az érintett segítő szolgálatoknak. Ezeket az adatokat bizalmas módon kell továbbítani. A tagállamok az ilyen adatok továbbítását az áldozat beleegyezésétől tehetik függővé.

(5) A segítő szolgálatok a személyes adatokat a támogatási szolgáltatások nyújtásához szükséges ideig, de legfeljebb a segítő szolgálat és az áldozat közötti utolsó kapcsolatfelvételt követő öt évig tárolják.

19. cikk

Sürgős eltávolítási határozatok, távoltartási határozatok és védelmi határozatok

(1) A tagállamok biztosítják, hogy az áldozat vagy az eltartottak egészségét vagy biztonságát közvetlenül fenyegető helyzetekben az illetékes hatóságok hatáskörrel rendelkezzenek arra, hogy indokolatlan késedelem nélkül az ezen irányelv hatálya alá tartozó erőszakos cselekmény elkövetőjének vagy az erőszakos cselekmény elkövetésével gyanúsított személynek címzett határozatot adjanak ki, amely az elkövetőt vagy gyanúsítottat az áldozat vagy az eltartottak tartózkodási helyének megfelelő időre történő elhagyására kötelezi, valamint annak megtiltására, hogy az elkövető vagy a gyanúsított e lakóhelyre belépjen vagy azt egy előírt távolságnál közelebb megközelítse, az áldozat munkahelyére belépjen, vagy bármilyen módon kapcsolatba lépjen az áldozattal vagy az eltartottakkal.

Az e bekezdés első albekezdésében említett határozatoknak azonnali hatállyal kell bírniuk, és nem függhetnek attól, hogy az áldozat bejelenti-e a bűncselekményt, vagy hogy megkezdték-e a 16. cikk szerinti egyéni értékelést.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy az illetékes hatóságok hatáskörrel rendelkezzenek arra, hogy távoltartási határozatokat vagy védelmi határozatokat bocsáthassanak ki annak érdekében, hogy a szükséges ideig védelmet nyújtsanak az áldozatok számára az ezen irányelv hatálya alá tartozó erőszakos cselekményekkel szemben.

(3) Amennyiben az áldozat nagykorú, a tagállamok a nemzeti jogukkal összhangban előírhatják, hogy az (1) és (2) bekezdésben előírtak szerinti sürgős eltávolítási határozatok, távoltartási határozatok és védelmi határozatok kibocsátására az áldozat kérelmére kerüljön sor.

(4) A tagállamok biztosítják, hogy amennyiben az szükséges az áldozat védelme érdekében, az illetékes hatóságok tájékoztassák az áldozatokat arról a lehetőségről, hogy kérelmezhetik a sürgős eltávolítási határozatokat, távoltartási határozatokat vagy védelmi határozatokat, valamint arról a lehetőségről, hogy kérelmezhetik a védelmi határozatok határon átnyúló elismerését az 2011/99/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv⁽¹⁷⁾ vagy a 606/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet⁽¹⁸⁾ alapján.

(5) A sürgős eltávolítási határozatok, távoltartási határozatok vagy védelmi határozatok megsértése hatékony, arányos és visszatartó erejű büntetőjogi vagy nem büntetőjogi szankciókkal sújtandó. A tagállamok biztosítják, hogy ilyen jogsértés esetén szükség esetén mérlegeljék a 16. cikkben említett egyéni értékelés felülvizsgálatát az említett cikk (7) bekezdésével összhangban.

(6) A tagállamok biztosítják, hogy az áldozatoknak lehetőségük legyen arra, hogy indokolatlan késedelem nélkül értesítsék őket, ha a sürgős eltávolítási határozat, távoltartási határozat vagy védelmi határozat olyan megsértéséről van szó, amely hatással lehet a biztonságukra.

(7) Ez a cikk nem kötelezi a tagállamokat arra, hogy módosítsák nemzeti rendszereiket azzal kapcsolatban, hogy a sürgős eltávolítási határozatok és a védelmi határozatokat a büntető, polgári vagy közigazgatási jog hatálya alá tartoznak-e.

20. cikk

Az áldozat magánéletének védelme

A tagállamok biztosítják, hogy a büntetőeljárás során az áldozat múltbeli szexuális magatartásával vagy az áldozat magánéletének egyéb vonatkozásaival kapcsolatos bizonyítékok csak akkor megengedettek, ha az releváns és szükséges.

⁽¹⁷⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2011/99/EU irányelve (2011. december 13.) az európai védelmi határozatról (HL L 338., 2011.12.21., 2. o.).

⁽¹⁸⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 606/2013/EU rendelete (2013. június 12.) a polgári ügyekben hozott védelmi intézkedések kölcsönös elismeréséről (HL L 181., 2013.6.29., 4. o.).

21. cikk

A bűnüldöző és ügyészi hatóságokra vonatkozó iránymutatások

A tagállamok iránymutatásokat adhatnak ki a nőkkel szembeni erőszakkal vagy a kapcsolati erőszakkal kapcsolatos ügyekre vonatkozóan a büntetőeljárások során eljáró illetékes hatóságok számára, ideértve az ügyészi iránymutatásokat is. Az iránymutatások figyelembe veszik a nemek közötti egyenlőség szempontjait, tanácsadó jellegűek, és arra vonatkozhatnak, hogy:

- a) hogyan biztosítható a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak minden formájának megfelelő azonosítása;
- b) hogyan lehet releváns bizonyítékokat – többek között online bizonyítékokat – összegyűjteni és megőrizni;
- c) hogyan lehet elvégezni a 16. és 17. cikk szerinti egyéni értékelést, beleértve ezen értékelések felülvizsgálatának folyamatát;
- d) hogyan kell kezelni azokat az eseteket, amelyeknél szükség lehet a sürgős eltávolítási határozatok, távoltartási határozatok vagy védelmi határozatok kibocsátására vagy végrehajtására;
- e) hogyan kell bánni az áldozatokkal a trauma, a nem, a fogyatékoság és a gyermekek szempontjából érzékeny módon, és hogyan biztosítható a gyermek meghallgatáshoz való joga és mindenek felett álló érdeke;
- f) hogyan biztosítható az áldozatokkal való tiszteletteljes bánásmód és az eljárás olyan módon történő lefolytatása, amely megakadályozza a másodlagos vagy ismételt viktimizációt;
- g) hogyan lehet kielégíteni az interszekcionális megkülönböztetést elszenvedő áldozatoknak a 33. cikk (1) bekezdésében előírtak szerinti fokozott védelmét és minden releváns támogatási szükségletét;
- h) hogyan azonosíthatók és kerülhetők el a nemi sztereotípiák;
- i) hogyan lehet felhívni a figyelmet az áldozatok valamennyi csoportjára a kapcsolati erőszakkal összefüggésben;
- j) hogyan lehet az áldozatokat segítő szakszolgálatokhoz, többek között orvosi szolgálatokhoz irányítani az áldozatokkal való megfelelő bánásmód, valamint a nőkkel szembeni erőszak vagy a kapcsolati erőszak eseteinek indokolatlan késedelem nélkül való megfelelő kezelésének biztosítása érdekében; és
- k) hogyan lehet biztosítani az áldozatok magánéletének és bizalmas információinak védelmét.

Annak biztosítása érdekében, hogy az első bekezdésben említett iránymutatásokat megfelelően naprakésszé tegyék, azokat szükség esetén felül kell vizsgálni, figyelembe véve azok gyakorlati alkalmazásának módját.

22. cikk

A nemzeti szervek, köztük az egyenlőséggel foglalkozó szervek szerepe

(1) A tagállamok kijelölnek egy vagy több szervet, és megteszik az ahhoz szükséges intézkedéseket, hogy azok elvégezzék a következő feladatokat:

- a) független jelentések közzététele és ajánlások megfogalmazása a nőkkel szembeni erőszakkal és a kapcsolati erőszakkal összefüggő bármely kérdésben, ideértve a meglévő bevált gyakorlatok összegyűjtését; és
- b) a rendelkezésre álló információk cseréje a releváns európai szervekkel, mint például a Nemek Közötti Egyenlőség Európai Intézetével.

Az első albekezdés alkalmazásában a tagállamok konzultálhatnak a civil társadalmi szervezetekkel.

(2) Az e cikk (1) bekezdésében említett szervek a 2004/113/EK, a 2006/54/EK és a 2010/41/EU irányelv alapján létrehozott, egyenlőséggel foglalkozó szervek körébe tartozhatnak.

23. cikk

Egyes online anyagok eltávolítására irányuló intézkedések

(1) Az (EU) 2022/2065 rendelet sérelme nélkül a tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket annak biztosítása érdekében, hogy az ezen irányelv 5. cikke (1) bekezdésének a) és b) pontjában, valamint 7. és 8. cikkében említett, nyilvánosan hozzáférhető online anyagokat haladéktalanul eltávolítsák, vagy megszüntessék az azokhoz való hozzáférést.

Az e bekezdés első albekezdésében említettek szerinti intézkedéseknek magukban kell foglalniuk annak a lehetőségét, hogy az illetékes hatóságok kötelező végzést bocsássanak ki az ilyen anyagok eltávolítására vagy az azokhoz való hozzáférés megszüntetésére. A tagállamok biztosítják, hogy az ilyen végzések legalább az (EU) 2022/2065 rendelet 9. cikkének (2) bekezdésében meghatározott feltételeknek megfeleljenek.

(2) Az e bekezdés első albekezdésében említettek szerinti végzéseket a tárhelyszolgáltatóknak kell címezni.

Amikor az eltávolítás nem lehetséges, az illetékes hatóságok az érintett anyaghoz való hozzáférés megszüntetésére vonatkozó végzést olyan, a tárhelyszolgáltatóktól eltérő releváns közvetítő szolgáltatókhoz is címezhetik, akik rendelkeznek az érintett anyaggal kapcsolatos intézkedések meghozatalához szükséges technikai és operatív képességgel.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy amennyiben az 5. cikk (1) bekezdésének a) vagy b) pontjában, a 7. cikkben vagy a 8. cikkben említett bűncselekményekkel kapcsolatos büntetőeljárás anélkül fejeződik be, hogy az ilyen bűncselekmény elkövetését megállapítaná, az e cikk (1) bekezdésének második albekezdésében említettek szerinti végzéseket megszüntessék, és erről tájékoztassák az ilyen végzések címzettjeit.

(4) A tagállamok biztosítják, hogy az (1) bekezdésben említett végzéseket és egyéb intézkedéseket átlátható eljárások szerint és megfelelő biztosítékok mellett hozzák meg, különösen annak biztosítása érdekében, hogy ezek a végzések és egyéb intézkedések a szükséges és arányos mértékre korlátozódjanak, és hogy valamennyi érintett fél jogait és érdekeit, köztük a Chartával összhangban az alapvető jogait megfelelően figyelembe vegyék.

A tagállamok biztosítják az (1) bekezdés második albekezdésében említett végzés által érintett tárhelyszolgáltatók, más releváns közvetítő szolgáltatók és tartalomszolgáltatók hatékony bírósági jogorvoslathoz való jogát. Ez a jog magában kell, hogy foglalja az arra vonatkozó jogot, hogy a végzést az azt kibocsátó illetékes hatóság tagállamának bíróságai előtt megtámadják.

(5) A tagállamok biztosítják, hogy az (1) bekezdés első albekezdésében említettek szerinti végzés által érintett tartalomszolgáltatók – adott esetben a tárhelyszolgáltatóktól, illetve bármely más releváns érintett közvetítő szolgáltatótól – tájékoztatást kapjanak az anyag (1) bekezdésben említett végzések vagy egyéb intézkedések alapján történő eltávolításának vagy az ahhoz való hozzáférés megszüntetésének az okairól, valamint arról, hogy bírósági jogorvoslati lehetőséggel rendelkeznek.

(6) A tagállamok biztosítják, hogy az anyag (1) bekezdésben említett végzések vagy egyéb intézkedések alapján történő eltávolítása vagy az ahhoz való hozzáférés megszüntetése ne akadályozza az illetékes hatóságokat az 5. cikk (1) bekezdésének a) és b) pontjában, a 7. cikkben vagy a 8. cikkben említett bűncselekmények kivizsgálásához és büntetőeljárás alá vonásához szükséges bizonyítékok indokolatlan késedelem nélküli beszerzésében vagy biztosításában.

24. cikk

Az elkövetők által nyújtott kártérítés

(1) A tagállamok biztosítják, hogy az áldozatoknak a nemzeti joggal összhangban joguk legyen teljes körű kártérítést követelni az elkövetőktől a nőikkel szembeni erőszak vagy a kapcsolati erőszak bűncselekményeivel összefüggő károkért.

(2) A tagállamok adott esetben biztosítják, hogy az áldozatok a büntetőeljárás során határozatot kaphassanak a kártérítésről.

4. FEJEZET

AZ ÁLDOZATOK TÁMOGATÁSA

25. cikk

Az áldozatoknak nyújtott szakértői támogatás

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a 2012/29/EU irányelv 8. cikkének (3) bekezdésében és 9. cikkének (3) bekezdésében említett segítő szakszolgálatok álljanak az áldozatok rendelkezésére, függetlenül attól, hogy tettek-e hivatalos feljelentést.

Amennyiben az első albekezdésben említettek szerinti segítő szakszolgálatokat nem az általános áldozatsegítő szolgálatok integrált részeként nyújtják, össze kell hangolni az általános és a segítő szakszolgálatokat.

Az első albekezdésben említettek szerinti segítő szakszolgálatok a következőket biztosítják:

- a) tájékoztatás és támogatás a bűncselekmény következtében felmerülő bármely releváns gyakorlati kérdésben, beleértve a lakhatáshoz, az oktatáshoz, a gyermekgondozáshoz, a képzéshez, a pénzügyi támogatáshoz való hozzáférést, valamint a munkakereséshez és -megtartáshoz nyújtott támogatást;
- b) a jogi tanácsadáshoz való hozzáférésre vonatkozó információk, beleértve a jogi segítségnyújtás lehetőségét is, amennyiben rendelkezésre áll;
- c) tájékoztatás az olyan orvosi és igazságügyi szakértői vizsgálatokról és adott esetben az azokhoz való továbbirányításról, amelyek átfogó egészségügyi szolgáltatásokat is magukban foglalhatnak, valamint tájékoztatás a pszichoszociális tanácsadásról és adott esetben az ilyen tanácsadásra való továbbirányításról, beleértve a traumakezelést is;
- d) az 5–8. cikkben említett kiberbűncselekmények áldozatainak nyújtott támogatás, ideértve a kiberbűnözés dokumentálásának módjára, valamint a bírósági jogorvoslatokra és a bűncselekménnyel kapcsolatos online tartalom eltávolítására irányuló jogorvoslatokra vonatkozó tájékoztatást is;
- e) tájékoztatás és adott esetben a nőket segítő szakszolgálatokhoz, a szexuális kényszerítés áldozatai számára fenntartott krízisközpontokhoz, a menedékhelyekhez és a szexuális erőszak esetén támogatást nyújtó áldozatsegítő központokhoz való továbbirányítás; és
- f) tájékoztatás és adott esetben az erőszak fokozott kockázatának kitett áldozatokat segítő szakszolgálatokhoz való továbbirányítás, amely magában foglalhatja a szexuális kizsákmányolást követő rehabilitációt és társadalmi-gazdasági integrációt támogató szolgáltatásokat is.

(2) Az (1) bekezdésben említettek szerinti segítő szakszolgáltatásokat személyesen kell nyújtani, azokat az áldozatok szükségleteihez kell igazítani, és azoknak könnyen hozzáférhetőnek és könnyen elérhetőnek kell lenniük, többek között online vagy más megfelelő eszközök, például IKT révén.

(3) A tagállamok elegendő emberi és pénzügyi erőforrást biztosítanak az (1) bekezdésben említett segítő szakszolgáltatások nyújtásához.

Amennyiben az (1) bekezdésben említettek szerinti segítő szakszolgáltatásokat nem kormányzati szervezetek nyújtják, a tagállamok megfelelő finanszírozást biztosítanak számukra, figyelembe véve a hatóságok által már nyújtott segítő szakszolgáltatások arányát.

(4) A tagállamok úgy biztosítják az áldozatok különféle szükségleteinek átfogó kezeléséhez szükséges védelmi és segítő szakszolgálatokat, hogy ugyanazon a helyszínen biztosítják e szolgáltatásokat, köztük a nem kormányzati szervezetek által biztosított szolgáltatásokat azáltal, hogy a szolgáltatásokat egy kapcsolattartó ponton keresztül koordinálják, vagy egyablakos online hozzáférés révén megkönnyítik az ilyen szolgáltatásokhoz való hozzáférést.

Az első albekezdésben említett szolgáltatások magukban foglalják legalább a nemzeti egészségügyi rendszerben biztosított, közvetlenül nyújtott orvosi ellátást, valamint a további orvosi ellátásokat, a szociális szolgáltatásokat, a pszichoszociális támogatást, a jogi és rendőrségi szolgáltatásokat, vagy az ilyen szolgáltatásokra vonatkozó tájékoztatást és az azokhoz való irányítást.

(5) A tagállamok biztosítják iránymutatások és protokollok kibocsátását az egészségügyi és szociális szolgáltatók szakemberei számára az áldozatok azonosítására és megfelelő támogatására vonatkozóan, beleértve az áldozatok megfelelő segítő szolgálatokhoz való továbbirányításáról és a másodlagos viktimizáció megelőzéséről szóló információkat is.

Az első albekezdésben említett iránymutatásoknak és protokolloknak meg kell jelölniük, hogy miként lehet kezelni azon áldozatok sajátos szükségleteit, akiket a nem és bármely más, a megkülönböztetés alapját képező tulajdonság vagy tulajdonságok kombinációján alapuló megkülönböztetés miatt az ilyen erőszak fokozott kockázata fenyeget.

Az első albekezdésben említett iránymutatásokat és protokollokat a segítő szakszolgálatokkal együttműködve, a nemek közötti egyenlőség, a trauma és a gyermekek szempontjait figyelembe véve kell kidolgozni, és azokat felül kell vizsgálni és adott esetben aktualizálni kell, hogy tükrözzék a jogszabályokban és a gyakorlatban bekövetkezett változásokat.

(6) A tagállamok biztosítják, hogy a közvetlen orvosi ellátást nyújtó egészségügyi szolgáltatások számára iránymutatásokat és protokollokat adjanak ki az áldozatok azonosítására és megfelelő támogatására vonatkozóan.

Az első albekezdésben említett iránymutatásoknak és protokolloknak ki kell terjedniük a bizonyítékok megőrzésére és dokumentálására, valamint a bizonyítékoknak az illetékes igazságügyi szakértői központok részére való továbbítására a nemzeti joggal összhangban.

(7) A tagállamok törekednek annak biztosítására, hogy válság, például egészségügyi válság vagy más szükségállapot idején az (1) bekezdésben említett segítő szakszolgálatok továbbra is teljes mértékben működőképesek maradjanak az áldozatok számára.

(8) A tagállamok biztosítják, hogy az áldozatok számára a büntetőeljárást megelőzően, annak folyamán és azt követően megfelelő ideig az (1) bekezdésben említett segítő szakszolgálatok álljanak rendelkezésre.

26. cikk

A szexuális erőszak áldozatai számára nyújtott szakértői támogatás

(1) A tagállamok megfelelően felszerelt, könnyen hozzáférhető és a szexuális kényszerítés áldozatai számára fenntartott krízisközpontokat vagy szexuális erőszak esetén támogatást nyújtó áldozatsegítő központokat hoznak létre, amelyek a nemzeti egészségügyi rendszer részét képezhetik, a szexuális erőszak áldozatainak hatékony támogatása és a szexuális kényszerítés klinikai kezelése biztosításának érdekében, ideértve a bizonyítékok biztonságba helyezésében és dokumentálásában nyújtott segítséget is.

Az első albekezdésben említett központokban traumaérzékeny támogatást kell nyújtani, és az áldozatokat szükség esetén a traumakezelésre és a tanácsadásra szakosodott szolgálathoz kell továbbirányítani a bűncselekmény elkövetése után.

A tagállamok biztosítják, hogy a szexuális erőszak áldozatai hozzáférjenek orvosi és igazságügyi szakértői vizsgálatokhoz. Ezek a szolgáltatások nyújthatók az e bekezdésben említett központokban vagy a szakosodott központokba vagy egységekhez történő továbbirányítás révén. A tagállamok biztosítják a koordinációt a krízisközpontok és az orvosi és igazságügyi központok között.

Amennyiben az áldozat gyermek, az e bekezdésben említett szolgáltatásokat gyermekbarát módon kell nyújtani.

(2) A tagállamok előírják, hogy a szexuális erőszak áldozatai a nemzeti joggal összhangban időben hozzáférjenek az egészségügyi szolgáltatásokhoz, beleértve a szexuális és reprodukciós egészségügyi szolgáltatásokat is.

(3) Az e cikk (1) és (2) bekezdésében említett szolgáltatásokat díjmentesen, a nemzeti egészségügyi rendszeren belül biztosított szolgáltatások sérelme nélkül kell nyújtani, és a hét minden napján elérhetővé kell tenni. Az e cikk (1) és (2) bekezdésében említett szolgáltatások a 25. cikkben említett szolgáltatások részét képezhetik.

(4) A tagállamok biztosítják az (1) és (2) bekezdésben említett szolgáltatások megfelelő földrajzi eloszlását és kapacitását a tagállamon belül.

(5) A szexuális erőszak áldozatai e cikk szerinti támogatásának biztosítására a 25. cikk (3) és (7) bekezdése alkalmazandó.

27. cikk

A női nemi szervek megcsonkításának áldozatai számára nyújtott szakértői támogatás

(1) A tagállamok hatékony, az életkornak megfelelő és könnyen hozzáférhető támogatást biztosítanak a női nemi szervek megcsonkításának áldozatai számára, többek között nőgyógyászati, szexológiai, pszichológiai és traumakezelést, valamint az ilyen áldozatok sajátos szükségleteihez igazított tanácsadást, a bűncselekmény elkövetése után és azt követően

a szükséges ideig. Ez a támogatás magában foglalja az állami kórházak azon egységeire vonatkozó információszolgáltatást is, amelyek genitális és klitorális rekonstrukciós műtétet végeznek.

Az első albekezdésben említettek szerinti támogatást a 26. cikkben említett áldozatsegítő központok vagy az erre a célra létrehozott egészségügyi központok nyújthatnak.

(2) A női nemi szervek megcsonkítása áldozatai e cikk szerinti támogatásának biztosítására a 25. cikk (3) és (7) bekezdése, valamint a 26. cikk (3) bekezdése alkalmazandó.

28. cikk

A munkahelyi szexuális zaklatás áldozatai számára nyújtott szakértői támogatás

A munkahelyi szexuális zaklatás azon eseteiben, amelyek a nemzeti jog szerint bűncselekménynek minősülnek, a tagállamok biztosítják, hogy tanácsadási szolgáltatások álljanak az áldozatok és a munkáltatók rendelkezésére. E szolgáltatások keretében tájékoztatást kell nyújtani arról, hogy miként lehet megfelelően kezelni a szexuális zaklatás ilyen eseteit, ideértve azt is, hogy milyen jogorvoslati lehetőségek állnak rendelkezésre az elkövetőnek a munkahelyről való eltávolítását illetően.

29. cikk

Segélyvonalak az áldozatok számára

(1) A tagállamok biztosítják, hogy az áldozatok számára nyújtott tájékoztatás és tanácsadás céljából az egész államra kiterjedő ingyenes telefonos segélyvonalak álljanak rendelkezésre a nap 24 órájában, a hét minden napján.

Az első albekezdésben említettek szerinti segélyvonalakat a nemzeti gyakorlatnak megfelelően segítő szakszolgálatok működtethetik.

Az első albekezdésben említettek szerinti tájékoztatást és tanácsadást bizalmas alapon vagy az áldozat anonimitásának kellő figyelembevételével kell nyújtani.

A tagállamokat arra ösztönzik, hogy egyéb biztonságos és hozzáférhető IKT-n, többek között online alkalmazásokon keresztül is biztosítsanak az első albekezdésben említettek szerinti segélyvonalakat.

(2) A tagállamok megteszik a megfelelő intézkedéseket annak érdekében, hogy biztosítsák az e cikk (1) bekezdésében említett szolgáltatások hozzáférhetőségét a fogyatékossgal élő végfelhasználók számára, beleértve a könnyen érthető nyelven nyújtott támogatást is. E szolgáltatásoknak az (EU) 2019/882 európai parlamenti és tanácsi irányelv⁽¹⁹⁾ I. mellékletében az elektronikus hírközlési szolgáltatásokra vonatkozóan meghatározott akadálymentességi követelményekkel összhangban hozzáférhetőnek kell lenniük.

(3) A tagállamoknak törekedniük kell annak biztosítására, hogy az (1) bekezdésben említett szolgáltatásokat az áldozatok által érthető nyelven nyújtsák, többek között telefonos tolmácsolás biztosításával.

(4) A 25. cikk (3) és (7) bekezdése alkalmazandó az e cikk szerinti segélyvonalak és IKT-n keresztüli támogatás nyújtására.

(5) A tagállamokat ösztönzik annak biztosítására, hogy az (1) bekezdésben említett, a nőkkel szembeni erőszak áldozatai számára nyújtott szolgáltatások a meglévő nemzeti számon vagy számokon felül a „116 016” uniós szinten harmonizált számon is elérhetőek legyenek.

(6) A tagállamok biztosítják, hogy a végfelhasználók megfelelő tájékoztatást kapjanak a segélyvonalak létezéséről és használatáról, többek között rendszeres figyelemfelhívó kampányok révén.

⁽¹⁹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2019/882 irányelve (2019. április 17.) a termékekre és a szolgáltatásokra vonatkozó akadálymentességi követelményekről (HL L 151., 2019.6.7., 70. o.).

30. cikk

Menedékhelyek és egyéb átmeneti szálláshelyek

(1) A 2012/29/EU irányelv 9. cikke (3) bekezdésének a) pontjában előírtak szerinti menedékhelyek és egyéb megfelelő átmeneti szálláshelyek (a továbbiakban: menedékhelyek és egyéb megfelelő átmeneti szálláshelyek) kifejezetten a kapcsolati erőszak és a szexuális erőszak áldozatai, köztük az erőszak fokozott kockázatának kitett áldozatok sajátos szükségleteit kezelik. E menedékhelyek segítik az áldozatokat a felépülésben azáltal, hogy biztonságos, könnyen hozzáférhető, alkalmas és megfelelő életkörülményeket biztosítanak az önálló élethez való visszatéréshez, valamint a támogató szolgáltatások és a – többek között további orvosi ellátásra való – továbbirányításra vonatkozó tájékoztatás nyújtása által.

(2) A menedékhelyeket és egyéb megfelelő átmeneti szálláshelyeket elegendő számban kell biztosítani, és azoknak könnyen hozzáférhetőnek kell lenniük, és úgy kell őket felszerelni, hogy megfeleljenek a nők sajátos szükségleteinek, többek között azáltal, hogy kizárólag nők számára fenntartott menedékhelyeket alakítanak ki, helyet biztosítva benne a gyermekek számára, valamint biztosítják a gyermekek, köztük a gyermekáldozatok jogait és szükségleteit.

(3) A menedékhelyek és egyéb megfelelő átmeneti szálláshelyek az állampolgárságtól, tartózkodási helyüktől vagy tartózkodásra való jogosultságtól függetlenül az áldozatok és a 18 éven aluli eltartottak rendelkezésére állnak.

(4) A 25. cikk (3) és (7) bekezdése alkalmazandó a menedékhelyekre és egyéb megfelelő átmeneti szálláshelyekre.

31. cikk

A gyermek áldozatok támogatása

(1) A tagállamok biztosítják, hogy egy gyermek megfelelő támogatásban részesüljön, amint az illetékes hatóságok alapos okkal feltételezik, hogy nőekkel szembeni erőszak vagy kapcsolati erőszak áldozatává vagy tanújává vált.

A gyermekek számára az életkoruknak, fejlődési szükségleteiknek és egyedi helyzetüknek megfelelő, szakértői támogatást kell nyújtani, tiszteletben tartva a gyermek mindenek felett álló érdekét.

(2) A gyermek áldozatokat életkoruknak megfelelő, fejlődési szükségleteikhez és egyedi helyzetükhöz igazodó orvosi ellátásban, érzelmi, pszichoszociális, pszichológiai és oktatási támogatásban, valamint minden egyéb, különösen a kapcsolati erőszak eseteire szabott megfelelő támogatásban kell részesíteni.

(3) Amennyiben átmeneti elhelyezésre van szükség, a gyermekeket – miután meghallgatták az ügyvel kapcsolatos álláspontjukat, figyelembe véve életkorukat és érettségüket – elsősorban más családtagokkal együtt, különösen az erőszakmentes szülővel vagy szülői felelősséget gyakorló személlyel kell elhelyezni, támogató szolgáltatásokkal ellátott állandó vagy szükségsszálláshelyen.

Az átmeneti elhelyezéshez kapcsolódó kérdések vizsgálatakor a gyermek mindenek felett álló érdekének elve a döntő.

32. cikk

A gyermekek biztonsága

(1) A tagállamok biztosítják, hogy az érintett illetékes hatóságok hozzáférjenek a gyermekeket érintő nőekkel szembeni erőszakra vagy kapcsolati erőszakra vonatkozó információkhoz, amennyiben ez szükséges ahhoz, hogy ezeket az információkat figyelembe lehessen venni a gyermek mindenek felett álló érdekének az ilyen gyermekeket érintő polgári eljárások keretében történő értékelésekor.

(2) A tagállamok olyan biztonságos helyeket hoznak létre és tartanak fenn, amelyek lehetővé teszik a gyermek és a szülői felelősséget gyakorló, a nőekkel szembeni erőszak vagy a kapcsolati erőszak elkövetője vagy az azzal gyanúsított személy közötti biztonságos kapcsolattartást, amennyiben a szülői felelősséget gyakorló személy láthatási joggal rendelkezik. A tagállamok szükség szerint képzett szakemberek révén és a gyermek mindenek felett álló érdekét szem előtt tartva biztosítják a felügyeletet.

33. cikk

Interszekcionális szükségletekkel rendelkező áldozatok és veszélyeztetett csoportok célzott támogatása

- (1) A tagállamok biztosítják az interszekcionális megkülönböztetés áldozatai – akik a nőkkel szembeni erőszak vagy a kapcsolati erőszak fokozott kockázatának vannak kitéve – számára nyújtott egyedi támogatást.
- (2) A 25–30. cikkben említett segítő szolgálatoknak elegendő kapacitással kell rendelkezniük a fogyatékossgal élő áldozatok elhelyezésére, figyelembe véve sajátos szükségleteiket, beleértve a személyes segítségnyújtást is.
- (3) A segítő szolgáltatásokat – a 2012/29/EU irányelv 1. cikkében említett megkülönböztetésmentesség elvével összhangban – biztosítani kell az áldozattá vált harmadik országbeli állampolgárok számára.

A tagállamok biztosítják, hogy azok az áldozatok, akik ezt kérik, a másik nemhez tartozó személyektől elkülönítve legyenek elhelyezhetők a kiutasítási eljárás hatálya alatt álló harmadik országbeli állampolgárok idegenrendészeti fogdáiban, vagy külön legyenek elszállásolhatók a nemzetközi védelmet kérelmezők befogadóállomásain.

- (4) A tagállamok biztosítják, hogy az intézményekben, a befogadó állomásokon és az idegenrendészeti fogdáiban be lehessen jelenteni a nőkkel szembeni erőszak vagy a kapcsolati erőszak eseteit az érintett személyzetnek, és hogy olyan eljárások legyenek érvényben, amelyek biztosítják ilyen bejelentéseknek az érintett személyzet vagy az illetékes hatóságok általi megfelelő és gyors kezelését a 16., a 17. és a 18. cikk szerinti követelményekkel összhangban.

5. FEJEZET

MEGELŐZÉS ÉS KORAI BEAVATKOZÁS

34. cikk

Megelőző intézkedések

- (1) A tagállamok átfogó többszintű megközelítés elfogadásával megteszik a megfelelő intézkedéseket a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak megelőzése érdekében.
- (2) A megelőző intézkedések magukban foglalják az embereket már fiatal kortól megcélzó célzott figyelemfelkeltő kampányok vagy programok lebonyolítását vagy támogatását.

Az első albekezdésben említettek szerinti kampányok vagy programok magukban foglalhatnak olyan kutatási és oktatási programokat, amelyek célja, hogy a nyilvánosság jobban megismerje és megértse a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak valamennyi formájának különböző megnyilvánulásait és kiváltó okait, a megelőzés szükségességét és adott esetben az ilyen erőszak következményeit, különösen a gyermekekre nézve.

Az első albekezdésben említettek szerinti programokat adott esetben az érintett civil társadalmi szervezetekkel, a szakszervezetekkel, a szociális partnerekkel, az érintett közösségekkel és más érdekelt felekkel együttműködésben lehet kidolgozni.

- (3) A tagállamok a területükön leggyakrabban beszélt nyelveket figyelembe véve a nyilvánosság rendelkezésére bocsátják és könnyen hozzáférhetővé teszik a megelőző intézkedésekre, az áldozatok jogaira, az igazságszolgáltatáshoz való jogra és az ügyvédi segítséghez való jogra, valamint a rendelkezésre álló védelmi és támogatási intézkedésekre, köztük orvosi kezelésekre vonatkozó információkat.
- (4) A célzott intézkedéseknek a fokozott kockázatnak kitett csoportokra, így például a 33. cikk (1) bekezdésében említettek szerinti csoportokra kell összpontosítaniuk.

A gyermekeknek szóló tájékoztatást gyermekbarát módon kell megfogalmazni vagy a gyermekek igényeihez kell igazítani. A tájékoztatást a fogyatékossgal élő személyek számára hozzáférhető formátumban kell közzétenni.

- (5) A megelőző intézkedések különösen a káros nemi sztereotípiák leküzdésére, valamint a nemek közötti egyenlőség, a kölcsönös tisztelet és a személyi sérthetlenséghez való jog előmozdítására irányulnak, és minden személyt, különösen a férfiakat és a fiúkat arra ösztönöznék, hogy pozitív példaképként szolgáljanak a megfelelő magatartásbeli változásoknak a társadalom egészében történő támogatása érdekében, ezen irányelv célkitűzéseivel összhangban.
- (6) A megelőző intézkedések célja a szexuális kizsákmányolás áldozatai iránti kereslet megcélzása és csökkentése.

(7) A megelőző intézkedések fejlesztik vagy növelik a női nemi szervek megcsonkítása és a kényszerházasság káros gyakorlatával kapcsolatos érzékenységet, figyelembe véve az e gyakorlatok kockázatának kitett vagy az általuk érintett személyek számát az érintett tagállamban.

(8) A megelőző intézkedések kifejezetten az 5–8. cikkben említett kiberbűncselekményekkel foglalkoznak. A tagállamok biztosítják különösen, hogy az ilyen megelőző intézkedések magukban foglalják a digitális jártassági készségek fejlesztését, beleértve a digitális világgal szembeni kritikus hozzáállást és kritikus gondolkodást is, hogy a felhasználók azonosíthassák és kezelhessék az online erőszak eseteit, támogatást kérhessenek, és megelőzhessék annak elkövetését.

A tagállamok előmozdítják a multidiszciplináris és az érdekelt felek közötti együttműködést, beleértve a releváns közvetítő szolgáltatókat és az illetékes hatóságokat, az 5–8. cikkben említett kiberbűncselekmények kezelésére irányuló intézkedések kidolgozása és végrehajtása érdekében.

(9) A 2006/54/EK irányelv 26. cikkének sérelme nélkül a tagállamok elegendő és megfelelő intézkedéseket hoznak annak biztosítására, hogy a vonatkozó nemzeti szakpolitikák foglalkozzanak a munkahelyi szexuális zaklatással, amennyiben az a nemzeti jog szerint bűncselekménynek minősül. E nemzeti szakpolitikák azonosíthatják és bevezethetik az e cikk (2) bekezdésében említett célzott intézkedéseket azon ágazatokra vonatkozóan, amelyekben a munkavállalók a leginkább veszélyeztetettek.

35. cikk

A szexuális kényszerítés megelőzésére és a szexuális kapcsolatokban a beleegyezés központi szerepének előmozdítására irányuló konkrét intézkedések

(1) A tagállamok megfelelő intézkedéseket hoznak a nők és férfiak közötti történelmi egyenlőtlenységben gyökerező vagy a nők és férfiak sztereotip szerepein alapuló viselkedési minták megváltoztatásának előmozdítása érdekében, különösen a szexuális kapcsolatok, a szex és a beleegyezés összefüggésében.

Az első albekezdésben említett intézkedéseknek a nemek közötti egyenlőség és a megkülönböztetésmentesség elvén, valamint az alapvető jogokon kell alapulniuk, és különösen a beleegyezésnek a szexuális kapcsolatokban betöltött központi szerepével kell foglalkozniuk, amelyet az adott személy szabad akarata alapján, önkéntesen kell megadni.

Az első albekezdésben említett intézkedések magukban foglalják a figyelemfelkeltő kampányokat vagy programokat, a beleegyezéssel kapcsolatos oktatási anyagok rendelkezésre bocsátását és terjesztését, valamint a szexuális kényszerítés megelőzésére irányuló intézkedésekkel kapcsolatos információk széles körű terjesztését.

Az első albekezdésben említett intézkedéseket rendszeresen elő kell mozdítani vagy végre kell hajtani, többek között adott esetben a civil társadalommal és a nem kormányzati szervezetekkel, különösen a női szervezetekkel együttműködésben.

(2) Az (1) bekezdés harmadik albekezdésében említettek szerinti figyelemfelkeltő kampányoknak vagy programoknak különösen az azzal kapcsolatos ismeretek bővítésére kell irányulniuk, hogy a nem beleegyezésen alapuló szex bűncselekménynek minősül.

(3) Az (1) bekezdés harmadik albekezdésében említettek szerinti, a beleegyezésről szóló oktatási anyagnak elő kell mozdítania annak megértését, hogy a beleegyezést önkéntesen kell megadni az adott személy szabad akarata, kölcsönös tisztelete, valamint a szexuális szabadsághoz és a testi autonómiához való jog alapján. Az ilyen anyagokat hozzá kell igazítani a célzott személyek változó képességeihez.

(4) Az e cikkben említett információkat széles körben terjeszteni kell annak érdekében, hogy tájékozottassák a nyilvánosságot a szexuális kényszerítés megelőzésére irányuló meglévő intézkedésekről, beleértve a 37. cikkben említett intervenciók programok elérhetőségét is.

36. cikk

Képzés és tájékoztatás szakemberek számára

(1) A tagállamok biztosítják, hogy az áldozatokkal várhatóan kapcsolatba kerülő tisztviselők, például a rendőrök és a bírósági alkalmazottak általános és szakmai képzésben részesüljenek, valamint az áldozatokkal való kapcsolatuknak megfelelő szintű, célzott tájékoztatást kapjanak annak érdekében, hogy képesek legyenek azonosítani, megelőzni és kezelni a nőkkel szembeni erőszak vagy a kapcsolati erőszak eseteit, és az áldozatokkal a trauma, a nemek közötti egyenlőség és a gyermekek szempontjait figyelembe vevő módon bánjanak.

(2) A tagállamok előmozdítják biztosítják az áldozatokkal valószínűleg kapcsolatba kerülő egészségügyi szakemberek, szociális szolgálatok és oktatási személyzet számára nyújtott képzést annak érdekében, hogy képesek legyenek azonosítani a nőkkel szembeni erőszak vagy a kapcsolati erőszak eseteit, és az áldozatokat segítő szakszolgálatokhoz irányítsák.

(3) A bírói függetlenségnek és az igazságszolgáltatási szervezet felépítésében az Unión belül fennálló különbségeknek a sérelme nélkül, a tagállamok meghozzák a szükséges intézkedéseket annak biztosítása érdekében, hogy általános és szakmai képzést is biztosítsanak a büntetőeljárásokban és a nyomozásokban részt vevő bírák és ügyészek számára ezen irányelv célkitűzései tekintetében, e bírák és ügyészek feladatainak megfelelően. Az ilyen képzésnek emberi jogokon alapulónak és áldozatközpontúnak kell lennie, valamint figyelembe kell vennie a nemek közötti egyenlőség, a fogyatékoság és a gyermek szempontjait.

(4) Az ügyvédi szakma függetlenségének sérelme nélkül a tagállamok ajánlást fogalmaznak meg, miszerint az ügyvédek képzéséért felelős személyek tegyenek lehetővé általános és szakmai képzést is annak érdekében, hogy növeljék az ügyvédeknek az áldozatok szükségleteire fordított figyelmét, és hogy az áldozatokkal a trauma, a nemek közötti egyenlőség és a gyermekek szempontjait figyelembe vevő módon bánjanak.

(5) Az érintett egészségügyi szakembereknek, köztük a gyermekorvosoknak, nőgyógyászoknak, szülészeknek, szülésznőknek és a pszichológiai támogatásban részt vevő egészségügyi személyzetnek célzott képzésben kell részesülniük, hogy kulturális szempontból érzékeny módon azonosítsák és kezeljék a női nemi szervek megcsönkítésének testi, lelki és szexuális következményeit.

(6) Amennyiben a munkahelyi szexuális zaklatás a nemzeti jog szerint bűncselekménynek minősül, a munkahelyi felügyeleti feladatokat ellátó személyeknek mind a köz-, mind a magánszektorban képzésben kell részesülniük felismerésének, megelőzésének és kezelésének módjáról. Ezek a személyek és a munkáltatók tájékoztatást kapnak a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak munkára gyakorolt hatásairól és a harmadik felek által elkövetett erőszak kockázatáról.

(7) Az (1), (2) és (5) bekezdésben említett képzési tevékenységek magukban foglalják a koordinált multidiszciplináris együttműködésről szóló képzést, amely lehetővé teszi a nőkkel szembeni erőszak vagy a kapcsolati erőszak ügyeiben a továbbirányítások átfogó és megfelelő kezelését.

(8) A médiaszabadság és -pluralizmus sérelme nélkül a tagállamok ösztönzik és támogatják a médiaszakemberek szervezeteit, a média önszabályozó testületeit és az ipar képviselői vagy más érintett független szervezetek által folytatott médiaképzési tevékenységek létrehozását a nők és férfiak sztereotip ábrázolása, a nők szexista megjelenítései és a médiában az áldozatok hibáztatása elleni küzdelem érdekében, aminek célja a nőkkel szembeni erőszak vagy a kapcsolati erőszak kockázatának csökkentése.

Az első albekezdésben említettek szerinti képzési tevékenységeket az érintett civil társadalmi szervezetek, az áldozatokkal együttműködő nem kormányzati szervezetek, a szociális partnerek és más érdekelt felek biztosíthatják.

(9) A tagállamok biztosítják, hogy a bűncselekmények áldozatok általi bejelentésének fogadására illetékes hatóságok megfelelő képzésben részesüljenek az ilyen bűncselekmények bejelentésének megkönnyítése és segítése, valamint a másodlagos viktimizáció megelőzése érdekében.

(10) Az e cikk (1)–(5) bekezdésében említettek szerinti képzési tevékenységeket – többek között az 5–8. cikkben említett kiberbűncselekményekkel kapcsolatban – megfelelő nyomon követéssel kell kiegészíteni, és azoknak a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak sajátosságaira kell épülniük. Az ilyen képzési tevékenységek magukban foglalhatnak arra vonatkozó képzést, hogy miként lehet azonosítani és kielégíteni azon áldozatok sajátos védelmi és támogatási szükségleteit, akik az interszekcionális megkülönböztetés miatt fokozottan ki vannak téve az erőszak kockázatának.

(11) Az (1)–(9) bekezdés szerinti intézkedéseket az igazságszolgáltatás függetlenségének, a szabályozott szakmák önszerveződésének és az igazságszolgáltatás szervezetében Unió-szerte fennálló különbségeknek a sérelme nélkül kell végrehajtani.

37. cikk

Intervenció programok

(1) A tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket annak biztosítása érdekében, hogy célzott intervenció programokat hozzanak létre a nőkkel szembeni erőszak vagy a kapcsolati erőszak elkövetésének vagy újbóli elkövetésének megelőzése, illetve az elkövetés vagy újbóli elkövetés kockázatának a minimálisra csökkentése érdekében.

(2) Az (1) bekezdésben említett intervenciós programokat részvétel céljából hozzáférhetővé kell tenni a nőkkel szembeni erőszak vagy a kapcsolati erőszak bűncselekményét elkövető személyek számára, és részvétel céljából hozzáférhetővé lehet tenni más olyan személyek számára, akik esetében fennáll az ilyen bűncselekmények elkövetésének kockázata. Ide tartozhatnak azok a személyek is, akik szükségesnek érzik a részvételt, például azért, mert attól tartanak, hogy nőkkel szembeni erőszak vagy kapcsolati erőszak bűncselekményét követhetik el.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy a szexuális kényszerítés elkövetőjét ösztönözzék az (1) bekezdésben említett intervenciós programban való részvételre.

6. FEJEZET

KOORDINÁCIÓ ÉS EGYÜTTMŰKÖDÉS

38. cikk

Koordinált szakpolitikák és koordináló szerv

(1) A tagállamok az állam egészére kiterjedő, hatékony, átfogó és összehangolt szakpolitikákat fogadnak el és hajtanak végre, amelyek magukban foglalják a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak valamennyi formájának megelőzésére és leküzdésére irányuló összes releváns intézkedést.

(2) A tagállamok kijelölnék vagy létrehoznák egy vagy több hivatalos szervet, amely az ezen irányelv hatálya alá tartozó erőszak valamennyi formájának megelőzésére és leküzdésére irányuló szakpolitikák és intézkedések koordinálásáért, végrehajtásáért, nyomon követéséért és értékeléséért felel.

(3) A (2) bekezdésben említett egy vagy több szerv koordinálja a 44. cikkben említett adatgyűjtést, valamint elemzi és terjeszti annak eredményeit.

(4) A tagállamoknak az érintett tagállamokon belüli hatáskörmegosztással összhangban biztosítaniuk kell a központi szintű, valamint adott esetben a regionális és helyi szintű szakpolitikai koordinációt.

39. cikk

A nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak megelőzésére és leküzdésére irányuló nemzeti cselekvési tervek

(1) A tagállamok 2029. június 14-ig – adott esetben a segítő szakszolgálatokkal konzultálva – nemzeti cselekvési terveket fogadnak el a nemi alapú erőszak megelőzésére és leküzdésére.

(2) Az (1) bekezdésben említett nemzeti cselekvési tervek magukban foglalhatnak a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak megelőzésére és leküzdésére vonatkozó prioritásokat és intézkedéseket, célkitűzéseket és nyomon követési mechanizmusokat, az e prioritások és intézkedések megvalósításához szükséges erőforrásokat, valamint e források elosztásának módját.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy az (1) bekezdésben említett nemzeti cselekvési terveket felülvizsgálják és naprakésszé tegyék annak biztosítása érdekében, hogy továbbra is relevánsak maradjanak.

40. cikk

Különböző szervek közötti koordináció és együttműködés

(1) A tagállamok – a nemzeti jog vagy gyakorlat kellő figyelembevételével – megfelelő mechanizmusokat vezetnek be az érintett hatóságok, ügynökségek és szervek, köztük az ombudsmanok, a helyi és regionális hatóságok, a bűnüldözés, az igazságszolgáltatás függetlenségének sérelme nélkül az igazságügyi hatóságok, a segítő szakszolgálatok, különösen a nőket segítő szakszolgálatok, valamint a nem kormányzati szervezetek, a szociális szakszolgálatok, köztük a gyermekvédelmi vagy gyermekjóléti hatóságok, az oktatási és egészségügyi szakszolgálatok, a szociális partnerek, valamint egyéb érintett szervezetek és jogalanyok közötti hatékony – autonómiájukat nem sértő – koordináció és együttműködés biztosítása érdekében a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak áldozatainak védelme és támogatása terén.

(2) Az e cikk (1) bekezdésében említett koordinációs és együttműködési mechanizmusok, amennyiben releváns, különösen a 16. és 17. cikk szerinti egyéni értékelésekre, a 19. cikk és a 4. fejezet szerinti védelmi és támogatási intézkedések biztosítására, a 21. cikk szerinti tanácsadó jellegű iránymutatásokra, valamint a 36. cikkben említett szakemberek képzési tevékenységeire vonatkoznak.

41. cikk

Együttműködés nem kormányzati szervezetekkel

A tagállamok együttműködnek az áldozatokkal foglalkozó civil szervezetekkel, köztük a nem kormányzati szervezetekkel, és rendszeres konzultációkat folytatnak velük, különösen a következőkkel kapcsolatban: az áldozatoknak való megfelelő segítségnyújtás; a szakpolitikai döntéshozatali kezdeményezések; a tájékoztató és figyelemfelkeltő kampányok; a kutatási és oktatási programok; a képzés; valamint az áldozatok támogatására és védelmére irányuló intézkedések hatásainak nyomon követése és értékelése.

42. cikk

Együttműködés a közvetítő szolgáltatók között

A tagállamok ösztönzik az érintett közvetítő szolgáltatók közötti önszabályozási együttműködést, például magatartási kódexek létrehozását.

A tagállamok felhívják a figyelmet az érintett közvetítő szolgáltatók által ezen irányelvvel kapcsolatban elfogadott önszabályozási intézkedésekre, különösen az ilyen közvetítő szolgáltatók által a 23. cikk (1) bekezdésében említett online anyagok kezelésére alkalmazott mechanizmusok megerősítésére vonatkozó intézkedésekre, valamint az ezen irányelvben említett bűncselekmények megelőzésére és az ezen irányelvben meghatározott bűncselekmények áldozatainak segítésére és támogatására vonatkozó munkavállalói képzés javítására irányuló intézkedésekre.

43. cikk

Uniós szintű együttműködés

A tagállamok megteszik a megfelelő intézkedéseket annak érdekében, hogy elősegítsék az egymással és az uniós szinten való együttműködést ezen irányelv végrehajtásának javítása érdekében. Ezen együttműködés részeként a tagállamok célja legalább:

- a) a bevált gyakorlatok cseréje a nőkkel szembeni erőszakkal és a kapcsolati erőszakkal kapcsolatos kérdésekkel foglalkozó, már meglévő hálózatokon keresztül, valamint az uniós ügynökségekkel saját megbízatásuk keretein belül; és
- b) szükség esetén egymással való konzultáció egyedi esetekben, többek között az Eurojuston és a büntetőügyekben működő Európai Igazságügyi Hálózaton keresztül, saját megbízatásuk keretein belül.

44. cikk

Adatgyűjtés és kutatás

(1) A tagállamoknak rendelkezniük kell egy a nőkkel szembeni erőszakra és a kapcsolati erőszakra vonatkozó statisztikák gyűjtésére, kidolgozására, előállítására és terjesztésére szolgáló rendszerrel.

(2) Az (1) bekezdésben említett statisztikák legalább a következő meglévő, központi szinten elérhető adatokat tartalmazzák az áldozat és az elkövető neme, korcsoportja (gyerek/felnőtt) és amennyiben lehetséges és releváns, az áldozat és az elkövető közötti kapcsolat és a bűncselekmény típusa szerinti bontásban:

- a) a bejelentett bűncselekmények, valamint a nőkkel szembeni erőszak vagy kapcsolati erőszak tárgyában hozott ítéletek éves száma a nemzeti közigazgatási források alapján;
- b) a nőkkel szembeni erőszak vagy kapcsolati erőszak miatt meggyilkolt áldozatok száma;
- c) a menedékhelyek száma és kapacitása tagállamonként; és

d) a nemzeti segélyvonalakhoz érkező hívások száma.

(3) A tagállamoknak törekedniük kell arra, hogy rendszeres időközönként népességalapú felméréseket végezzenek azzal a céllal, hogy értékeljék az erőszak ezen irányelv hatálya alá tartozó valamennyi formájának előfordulási gyakoriságát és tendenciáit.

A tagállamok az első albekezdésben említett felmérésekből származó adatokat azonnal továbbítják a Bizottságnak (Eurostatnak), amint azok rendelkezésre állnak.

(4) A közigazgatási adatok Unión belüli összehasonlíthatóságának és szabványosításának biztosítása érdekében a tagállamoknak törekedniük kell arra, hogy közigazgatási adatokat gyűjtsenek a Nemek Közötti Egyenlőség Európai Intézetével együttműködésben és az általa az (5) bekezdés szerint kialakított szabványoknak megfelelően kidolgozott közös adatbontások alapján. Ezeket az adatokat évente továbbítják a Nemek Közötti Egyenlőség Európai Intézetének. A továbbított adatok nem tartalmazhatnak személyes adatokat.

(5) A Nemek Közötti Egyenlőség Európai Intézete támogatja a tagállamokat a (2) bekezdésben említett adatgyűjtésben, többek között közös szabványoknak az e bekezdésben meghatározott követelményekre figyelemmel történő megállapítása révén.

(6) A tagállamok az e cikknek megfelelően gyűjtött statisztikákat a nyilvánosság számára könnyen hozzáférhető módon elérhetővé teszik. Ezek a statisztikák nem tartalmazhatnak személyes adatokat.

(7) Legalább a 2021–2027-es időszakra vonatkozó többéves pénzügyi terv végéig a Bizottság támogatja vagy elvégzi az erőszak ezen irányelv hatálya alá tartozó formáinak kiváltó okaira, hatásaira, előfordulására és elítélési arányára vonatkozó kutatást.

7. FEJEZET

ZÁRÓ RENDELKEZÉSEK

45. cikk

Jelentéstétel és felülvizsgálat

(1) A tagállamok 2032. június 14-ig közlik a Bizottsággal az ezen irányelv működésével kapcsolatos valamennyi olyan lényeges információt, amelyre a Bizottságnak szüksége van ahhoz, hogy jelentést készítsen ezen irányelv értékeléséről.

(2) A tagállamok által az (1) bekezdés szerint szolgáltatott információk alapján a Bizottság értékeli ezen irányelv hatását, valamint azt, hogy megvalósult-e a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak Unió-szerte történő megelőzésére és leküzdésére irányuló célkitűzés, és erről jelentést nyújt be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak. E jelentésben különösen azt kell értékelni, hogy szükség van-e ezen irányelv hatályának kiterjesztésére és új bűncselekmények bevezetésére. E jelentéshez szükség esetén jogalkotási javaslatot kell fűzni.

(3) A Bizottság 2032. június 14-ig értékeli, hogy szükség van-e további uniós szintű intézkedésekre a munkahelyi szexuális zaklatás és erőszak hatékony kezeléséhez, figyelembe véve az alkalmazandó nemzetközi egyezményeket, a férfiak és nők között a foglalkoztatás és a munkavégzés területén alkalmazott egyenlő bánásmódra vonatkozó uniós jogi keretet, valamint a munkahelyi biztonságra és egészségvédelemre vonatkozó jogi keretet.

46. cikk

Kapcsolat más uniós jogi aktusokkal

(1) Ez az irányelv nem érinti az alábbi jogi aktusok alkalmazását:

a) a 2011/36/EU irányelv;

b) a 2011/93/EU irányelv;

c) a 2011/99/EU irányelv;

d) a 2012/29/EU irányelv;

- e) a 606/2013/EU rendelet;
f) az (EU) 2022/2065 rendelet.

(2) Az ezen irányelv 3., 4. és 5. fejezetében előírt, a megelőzésre, az áldozatok védelmére és támogatására vonatkozó különös intézkedéseket a 2011/36/EU, a 2011/93/EU és a 2012/29/EU irányelvben meghatározott intézkedések mellett kell alkalmazni.

47. cikk

Sajtószabadság és az egyéb médiában való véleménynyilvánítás szabadsága

Ez az irányelv nem érinti a sajtószabadsággal és a védett médiában való véleménynyilvánítás szabadságával kapcsolatos alapelvekre vonatkozó, 2024. június 13-án a tagállamokban létező különleges felelősségi rendszereket, feltéve, hogy ezek a rendszerek a Chartával teljes összhangban alkalmazhatók.

48. cikk

Csökkentést kizáró rendelkezés

Ezen irányelv végrehajtása nem indokolhatja az áldozatok védelmi szintjének csökkentését. A védelmi szint csökkentésének e tilalma nem érinti a tagállamok arra vonatkozó jogát, hogy a körülmények megváltozására való tekintettel a 2024. június 13-án hatályban lévőtől eltérő törvényi vagy rendeleti rendelkezéseket állapítsanak meg, feltéve, hogy teljesülnek az ezen irányelvben megállapított minimumkövetelmények.

49. cikk

Átültetés

(1) A tagállamok hatályba léptetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek 2027. június 14-ig megfeleljenek. Erről haladéktalanul tájékoztatják a Bizottságot.

Amikor a tagállamok elfogadják ezeket a rendelkezéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A hivatkozás módját a tagállamok határozzák meg.

(2) A tagállamok közlik a Bizottsággal nemzeti joguk azon rendelkezéseinek szövegét, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadnak el.

50. cikk

Hatálybalépés

Ez az irányelv az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba.

51. cikk

Címzettek

Ennek az irányelvnek a Szerződéseknek megfelelően a tagállamok a címzettjei.

Kelt Brüsszelben, 2024. május 14-én.

az Európai Parlament részéről

az elnök

R. METSOLA

a Tanács részéről

az elnök

H. LAHBIB